DUELISTUL

(piesă în două acte)

de Petre Barbu

Personaje:

Şerban Boriga – agent comercial

Simina Boriga – pensionară, mama lui Şerban

Ioniţă – vecinul familie Boriga

Aurelia – şomeră, prietena lui Şerban

Paul Tampa – om de afaceri

Suzy – o prostituată

Grigore Boriga – tatăl lui Şerban

Silviu Branea – unchiul lui Tampa

Frosin – un vecin al familie Boriga

Un doctor, o asistentă medicală, crainici TV, alţi vecini

Acţiunea se petrece într-un oraş din România anilor ’90.

Scena 1

Un cabinet medical. Doctorul se spală pe mâini. Pare să fi ieşit dintr-o operaţie. Intră Şerban cu două genţi burduşite pe umeri.

Doctorul: Nu aveţi voie să intraţi aici. Aşteptaţi pe hol!

(Şerban aruncă genţile şi se repede la doctor, strângându-l de beregată, aproape să-l sufoce.)

Şerban: Vreau să mă operezi!

Doctorul: Cum îţi permiţi… Ajutor!

Şerban: Gura! Îţi pui mănuşile, iei bisturiul şi mă tai acum, pe loc.

Doctorul: De ce?

Şerban (arătându-şi pântecul): Mă doare aici de patru ani. Mă doare continuu, zi şi noapte. Mă tai şi vezi de ce mă doare. Unde ţii bisturiul?

Doctorul: Linişteşte-te, omule!

Şerban: Şase doctori m-au consultat şi nu mi-au găsit boala. Am făcut şase rânduri de analize la urină, fecale, tranzit baritat, am radiografii la burtă din toate poziţiile, mi-au băgat sonde în fund şi pe gât. Toate mi-au ieşit perfecte, dar mă doare.

Doctorul: Să-ţi dau un calmant.

Şerban: Am luat calmante cu pumnul. Vreau să mă operezi acum!

Doctorul: Domnule…

Şerban: Boriga, Şerban Boriga. Vrei şpagă? N-am bani, n-am asigurare, dar îţi dau detergenţi. Sunt agent comercial. (Arată genţile.) Am două sute de pungi cu detergent extra, spală rufele cu apă rece. Uite, să facem un mic test. (Se repede la genţi, scoate un tub cu bulion şi-l stropeşte pe doctor.) În cinci minute de la înmuiere, halatul revine la un alb imaculat. (Încearcă să-l dezbrace pe doctor de halat.)

Doctorul (se opune): Încetează, domnule Boriga! Aici nu e spălătorie şi nici talcioc. Pretenţia dumitale este inacceptabilă…

Şerban: Gura! Operează-mă şi scapă-mă de durere! (Îşi scoate geaca, pantalonii, cămaşa şi se întinde pe canapea. Îşi apasă pântecul.) Aici mă doare.

Doctorul: Trebuie să te programez pentru un consult.

Şerban: M-am săturat de programări! Iarăşi trebuie să stau la o coadă de pensionari care se plâng că nu le ajung pensiile, iarăşi trebuie să-ţi explic că am făcut şase rânduri de analize, parcă te văd că, după ce o să-mi faci un tuşeu rectal, o să ridici din umeri şi-o să-mi recomanzi calmante.

Doctorul: Mâine la prima oră, ai cuvântul meu că te voi consulta şi dacă va fi cazul te voi opera.

Şerban: Taie-mă şi vezi de ce mă doare!

Doctorul: Arată-mi cea mai recentă radiografie.

Şerban: Imediat, doctore. (Răscoleşte prin genţi.)

Doctorul (se duce la birou şi telefonează): Am nevoie de ajutor.

Şerban (scoate un pistol din geantă şi-l împuşcă pe doctor): Ţi-am spus că toate analizele mi-au ieşit perfecte! Ţi-am spus… De ce ai chemat poliţistul de la poartă? De ce? De ce nu m-ai operat, doctore? (Se îmbracă.) Pentru că n-am bani, pentru că sunt un prăpădit de vânzător? Ţi-ai bătut joc de durerea mea, doctore! (Ascunde pistolul în geacă. Deasupra doctorului.) Te doare? Ia un calmant şi fă-ţi o programare pentru mâine dimineaţă.

(Şerban scoate patru pungi din geantă şi le aşază sub capul doctorului. Ia genţile şi iese. După câteva secunde intră o asistentă medicală.)

Asistenta: Aveţi o urgenţă, domnu' doctor?…

Scena 2

O încăpere mizeră. La masă, Paul Tampa răsfoieşte nişte dosare, fumează şi din când în când bea dintr-o sticlă de vodcă. Prin cele două ferestre înalte ale biroului se distinge interiorul unui depozit în

mijlocul căruia se înalţă o movilă de saci. Intră Şerban.

Şerban (trânteşte cele două genţi): Salut! (Aruncă nişte monezi pe masă.) Am vândut patru pungi şi am omorât un om.

Paul: Băi, Şerbane, tu nu ştii să baţi la uşă? Ce dracu', am pretenţii la tine. Te văd ciorile de la cazane şi-o să mă trezesc cu ele în birou fără să ciocăne.

Şerban: Mă duc să mă predau la poliţie.

Paul: De ce te predai? Să vină poliţia să te aresteze, că îţi pun avocat şi te scot pe cauţiune.

Şerban: Nu eşti în stare să-mi dai o leafă de o sută de dolari, d-apoi să-mi plăteşti cauţiunea.

Paul: Şerbane, pe mine să nu mă iei cu fiţe de sindicalist că nu-ţi cresc leafa.

Şerban (trânteşte pistolul pe masă): Am împuşcat un om, Paule!

Paul: Dă-l în mă-sa de om! (atent) Cu ce l-ai împuşcat?

Şerban: Cu pistolul tău.

Paul: E o vechitură care nu mai trage de treizeci de ani, idiotule! Ţi l-am dat numai aşa, de formă, ca să-i pui pe fugă pe ţiganii care s-ar fi dat la detergenţi. (Verifică pistolul.) Când eram puşti, l-am furat de la unchiul Branea şi mă jucam de-a hoţii şi vardiştii.

Şerban: Am împuşcat un mare chirurg, Paule!... (Plânge.) Nu mai pot, nu mai pot, mă duc să mă predau...

Paul (îi dă sticla): Bea! (Şerban refuză.) Dacă mai vorbeşti aşa îţi trag pumni în cap! auzi? Aminteşte-ţi că avem o afacere. Am investit toţi banii noştri ca să-i radem pe nemţi cu tot cu prafurile lor afurisite. E detergentul nostru, neomologat, că n-avem pile ca să-l brevetăm, dar e românesc, auzi, Şerbane? E naţional, ieftin, făcut cu sudoare şi sânge pentru amărăştenii de români. Îţi aminteşti obiectivul? Trebuie să fim numărul unu! Tu ai fixat obiectivul. Tu, şeful vânzătorilor!

Şerban: De când sunt eu şeful?

Paul: Te-am avansat. Eşti şeful departamentului de vânzări... Eşti şef doar cu numele, că mi-au plecat toţi oamenii de trei luni.

Şerban: De când?

Paul: De şase luni, poftim! Toţi agenţii s-au cărat. Am dat anunţuri în ziare, dar românii s-au fudulit, vor să se facă ospătari şi zugravi în Germania.

Şerban: Vrei să spui că eu, eu singur, am bătut oraşul câte 12 ore pe zi ca să-ţi vând muntele ăsta de praf care nu scoate nici măcar o

pată de cerneală?

Paul: Mai rezistă două săptămâni şi îmbunătăţim tehnologia. Îi spargem pe sclivisiţii de nemţi. Am necazuri, Şerbane. A crescut presiunea la cazane şi ciorile au început să-mi facă gât. De unde vine presiunea? Poţi să-mi explici? Nu poţi. Vezi, tot eu trebuie să mă gândesc şi la chestia asta.

Şerban: M-ai înşelat, Paule. (Ia pistolul şi-l ameninţă pe Paul.)

Paul: Băi, Şerbane, nu ţi-e ruşine să faci pe gangsterul cu mine? Du-te şi te culcă şi lasă-mă să mă concentrez că am o întâlnire importantă cu un furnizor.

Şerban: Am muncit şase luni ca un bou, iar tu ai stat aici şi ai băut cu… cu… (Ocheşte sticla, apasă pe trăgaci, dar pistolul percutează în gol.)

Paul: Mare idiot eşti, Şerbane! Ţi-am spus că-i o vechitură.

Şerban: Ţi-ai bătut joc de munca mea! (Trage şi-l împuşcă pe Paul în picior.)

Paul (urlă şi se zvârcoleşte): De… de… unde ai gloanţe?

Şerban (îi propteşte ţeava pistolului în frunte): Mori, Paule!

Paul: Şerbane, sunt Paul Tampa, colegul tău de liceu, avem o afacere, îţi dau firma şi te fac patron, îţi anulez ipoteca pe garsoniera lu' mă-ta, pe crucea mea!… Îţi dau o mie de parai şi te însori cu Aurelia, te fac om, Şerbane!

Şerban: Eu sunt om.

(Se aude o bubuitură. Geamurile sunt spulberate, valuri de praf pătrund în birou. Paul şi Şerban sunt doborâţi de suflul exploziei. Dinspre depozit se aud strigăte şi vaiete. Paul se ridică ameţit, tuşeşte, scuipă şi iese.)

Vocea lui Paul: Ciorilor, mi-aţi sabotat cazanele, futu-vă muma n cur de ciori borâte! Fugiţi că vine poliţia şi vă arestează pentru contrabandă! Fugiţi, ciorilor!

(Huiduieli şi fluierături. Intră Suzy.)

Suzy: Paule? Unde eşti Paule? Ai dat colţul, Paule, a dracului pielea pe tine. (Îl descoperă pe Şerban, leşinat, cu pistolul în mână.) Tu cine eşti, guţane? (Îi ia pistolul şi-l pălmuieşte.) Guţane, unde e Paul? Paule, Paule!

(Suzy îl apucă de subţiori pe Şerban şi-l scoate din birou. Flăcările cuprind depozitul.)

Scena 3

Garsoniera familiei Boriga. Simina moţăie pe divan. Pe peretele din spatele ei este lipit un calendar religios. În faţa divanului se află un televizor-sport aşezat pe o măsuţă. Aparatul funcţionează fără sonor. În cameră mai sunt înghesuite o canapea, o masă, un şifonier şi câteva taburete. Este o încăpere modestă, dar curată. Din vecini se aud nişte bocănituri. Sună soneria. Bătrâna se duce la uşă.

Simina: Cine e?

(Soneria continuă să sune.)

Simina (spre încăpere): Puiule, vino să vezi cine face pe misteriosul! (spre uşă) Vine fiul meu şi-o să te pună la punct, mutule. Puiu a făcut box.

Aurelia (din spatele uşii): Şerban e acasă?

Simina: Tu eşti, Aurelio? Puiu e la muncă. Tu de ce nu eşti la muncă?

Aurelia: Pot să-l aştept pe Şerban?

Simina: Puiu vine târziu, n-o să aibă chef de plimbare.

Aurelia: V-am adus prăjituri cu frişcă.

Simina (deschide uşa): Haide, intră, da' să nu stai mult că Puiu o să vină obosit.

Aurelia (înfăşurată într-un pardesiu): Săru' mâna, doamna Simina.

Simina: Ce prăjituri mi-ai adus, dragă? (desface pachetul) Le-ai tuflit. Vezi dacă eşti neîndemânatică? (mănâncă) Şi unde ziceai că te-ai angajat?

Aurelia: Am dat concurs la ziar. Mă angajează corector cu carte de muncă.

Simina: Ăsta nu-i serviciu serios pentru o ingineră. Uite la Puiu: munceşte, nu bea, nu fumează, îmi plăteşte întreţinerea şi lumina, iar eu îi gătesc din pensia mea.

Aurelia: Ştiaţi că a început greva la uzină? Muncitorii au demonstrat pe străzi, trăgând după ei avionul. E prototipul la care am lucrat şi eu. Decolează de pe loc. L-au ancorat în Piaţa Centrală şi au blocat circulaţia. Jardarmii ne-au înconjurat, dar n-au avut ce să ne facă pentru că ne-am legat cu lanţurile de avion şi eu am înghiţit cheia lacătului.

Simina: Şi cum aţi reuşit să vă dezlegaţi?

Aurelia: Nu mi-a fost uşor s-o elimin… Vă rog să mă scuzaţi.

Simina (continuă să mănânce): Te-ai făcut de râsu' lumii,

Aurelio. Prăjiturile astea miros a iod. Ai fost la doctor?

Aurelia (speriată): Nu, nu sunt bolnavă. (Scoate o revistă din pardesiu.) V-am adus programul de televiziune pentru 24 de posturi! De la ziar mi l-a dat.

Simina: Tu eşti proastă sau te prefaci? Ştii că televizorul meu prinde un singur post şi nu are sonor. Mie să-mi spui de ce-ai venit. Parcă aseară te-a scos Puiu în oraş?

Aurelia: Are poze colorate cu actori. Le decupăm şi le lipim pe pereţi. (Ia o foarfecă de pe masă şi se pune pe treabă.)

Simina (continuă să mănânce): Te-ai obişnuit să faci ce vrei în casa mea. Să ştii că nu am de gând să mă duc la azil. Ţine minte, fato, cât trăiesc eu, niciun fir de aţă nu se va mişca din casa asta.

(Bocăniturile cresc în intensitate.)

Aurelia: Staţi fără grijă că nu vă dau afară. Vă înfrumuseţez casa cu cei mai frumoşi actori. Ah, ce viaţă au actorii! Hollywood, Paris, Cannes! (Se urcă în pat şi rupe calendarul religios.) o să convingem guvernul să finanţeze prototipul, vom avea comenzi, o să mă reangajez la uzină, o să câştig bani şi-o să am şi eu casa mea… (Atinge peretele decolorat pe care fusese lipit calendarul. Bocăniturile încetează.) Ce fierbinte e peretele! Puneţi mâna, doamnă Simina!

Simina (se întoarce la perete): Mi-ai distrus calendarul!

Aurelia: E vechi de treizeci şi opt de ani. (Cu palmele lipite de perete.) E fierbinte şi moale!

Simina (încercând s-o oprească): Aşa a fost întotdeauna, pentru că trece ţeva de apă caldă. Încetează cu lipitul pozelor în casa mea!

Aurelia: Se mişcă, doamnă!

(Sună soneria.)

Simina: Puiule! (fuge la uşă) Puiule, vino repede, Aurelia îmi distruge casa!

Aurelia (trage din perete ceva asemănător cu o sârmă): Şerbane! Nu mă lăsa, Şerbane! (Din cauza efortului, fata se rostogoleşte din pat.)

Simina (deschide uşa): Puiule, Aurelia mi-a rupt calendarul pe care am numărat zilele de când taică-tu…

Ioniţă: Avem apă caldă, Simina! Am reparat ţeava!

Simina (îl aduce în cameră): Vino să-mi fii martor, Ioniţă… (Descoperă sârma. Îşi face cruce.) Mi-ai scos ţeava din perete, nenorocito!

Aurelia (dezmeticindu-se): N-am vrut, n-am vrut… Am simţit că cineva mi-a prins mâinile şi… mi-au intrat adânc acolo şi… parcă mi le strângea şi atunci…

Simina: Taci! Trebuie să-mi plăteşti stricăciunea, Ioniţă!

Aurelia (atinge sârma): E moale, are nervuri, se arcuieşte…

Simina: Ia mâna de pe ţeava mea!

Ioniţă (o studiază): E o rădăcină.

Simina: Doamne, ce mi-aţi făcut! Când o să vadă Puiu… De ce întârzie Puiu? Nu cumva aţi pus la cale să-mi spargeţi casa cu o ţeavă, să nu mai pot trăi aici şi să mă goniţi la azil?

Ioniţă: Nu e ţeavă, e rădăcină de măr!

Simina: Iar te-au apucat vârtejurile, Ioniţă? Ce să caute în garsoniera mea, la etajul opt, o rădăcină? Rădăcina creşte în pământ, că d-aia e rădăcină. Şi de unde ştii că e măr şi nu e prun sau gutui?

Ioniţă (miroase): E rădăcină de măr.

(Cele două femei îl imită.)

Aurelia: E măr.

Simina (grimasă): Pute ca detergenţii lui Puiu.

Ioniţă: De zece ani mă chinuiesc să plantez meri în jurul blocului, dar nu se prind pentru că pământul e argilos.

Simina: Şi s-a prins rădăcina în peretele meu, iar fata asta a scos-o! Eşti bolnav, Ioniţă!

Aurelia: Eu n-am vrut, vă rog să mă credeţi, n-am vrut. Dacă e rădăcină de măr, înseamnă că trebuie să aibă mere.

Simina: Degeaba ai diplomă de ingineră, că tot proastă eşti. În beton nu cresc mere.

Aurelia: E toamnă.

Ioniţă: Are dreptate Aurelia. Toamna mărul face mere. Zilele trecute l-am văzut pe Frosin în piaţă. Ce credeţi că făcea?

Simina: Frosin de la nouă? Ce făcea?

Ioniţă: Vindea mere la tarabă, mere ionatane mari cât pumnul. N-am apucat să-l întreb de unde le are, că de abia mai putea să servească lumea care se îngrămădea. Frosin nu are pământ, nu are livadă, e orăşean ca şi noi.

(Simina miroase rădăcina. Aurelia şi Ioniţă o imită.)

Simina: Dacă rădăcina e în casa mea, înseamnă că merele sunt ale mele. Am dreptul să le culeg, să le mănânc sau să le fac compot. Mă duc la Frosin! (către Aurelia) Tu stai aici. Ba nu! Pleacă imediat, Puiu

nu mai are chef de tine.

Aurelia: Vă rog să mă iertaţi! N-am vrut… Vă ajut să căraţi merele şi să le aşezaţi în cămară.

Simina: Ioniţă, ai grijă de rădăcina mea! (Se întoarce de la uşă.) Îi confisc toate merele lui Frosin şi-l pun pe Puiu să le vândă la pachet cu detergenţii lui.

(Simina şi Aurelia ies. Ioniţă se aşază pe divan şi se uită la televizor.)

Scena 4

Întuneric. Se aud foşnete, apoi vaiete prelungi.

Ioniţă: Vrei apă, Grigore?

(O tuse din rărunchi.)

Ioniţă: Iartă-mă, am băut toată apa. Mă doare burta pentru că sunt constipat. Cât ai lipsit, am bătut cu picioarele în uşă, cerându-le să mă ancheteze şi pe mine. Te-au bătut rău, Grigore?

(Un vaiet.)

Ioniţă: Mai bine aştept să-mi vină rândul. Şi când o să-mi vină…

Grigore: O să te întrebe de ce ai trecut graniţa, iar tu o să-i spui că ai încercat, dar n-ai trecut-o. Şi-o să te întrebe de ce ai încercat, iar tu o să-i spui că ai vrut să vezi cât câştigă un inginer în Occident. Şi în ţara noastră nu câştigi destul, o să te întrebe… (tuşeşte) Nu ţi-a dat partidul garsonieră şi un loc de muncă după ce ai terminat facultatea? Iar tu o să spui, ba da, mi-a dat, sunt recunoscător partidului, dar am fost curios să aflu ce retribuţii au inginerii dincolo…

Ioniţă: Şi n-o să mă mai bată?

Grigore: Ce-o să-i spui, să spui repede…

(Vaiete. Tăcere.)

Ioniţă: Ţi-e rău, Grigore? Nu mă lăsa singur! A fost ideea ta să fugim. Tu mi-ai băgat în cap că în Occident vom câştiga bani frumoşi, voi avea casă cu cinci camere şi maşină în curte, tu m-ai influenţat cu propaganda americană de la *Europa Liberă*…

Grigore: Ioniţă, vino să vezi minunea.

Ioniţă: Ţi-au spart capul?

(Se aude un foşnet, semn că Ioniţă se târăşte până la Grigore.)

Grigore: Pune mâna aici.

Ioniţă: Ţi s-a sculat! Eu te îngrijesc şi te încurajez, iar tu ai erecţie. Ai visat-o pe Simina! Dacă te mai bat de câteva ori o să ajungem poponari, Grigore!

Grigore: Îi simţi mânerul?

Ioniţă: Ce mâner? Ce naiba e asta?

Grigore: O sabie. Ai grijă, taie ca un brici şi e ascuţită ca o săgeată.

(În beznă se vede o sabie fosforescentă.)

Ioniţă: Ai ascuns-o în cur la percheziţie şi nu mi-ai spus!

Grigore: Aşa de mare nu-mi intra. (Se ridică şi face mişcări de spadasin.)

Ioniţă: Ţi-au dat sabia ca să ne sinucidem.

Grigore: Când m-am trezit din leşin, am simţit pe cracul pantalonilor ceva tare şi rece. Atunci mi-am amintit de singura dorinţă pe care o aveam când mă băteau: să dau şi eu în ei aşa cum dădeau şi ei în mine.

Ioniţă: Vezi, ţi-au citit dorinţa cu aparatele lor sofisticate şi ţi-au strecurat-o în pantaloni. E o capcană, Grigore. Securitatea racolează cei mai buni specialişti. Silviu Branea, şeful nostru de promoţie, s-a angajat la Securitate şi lucrează la metodele lor de sondare a subconştientului. Vor să ne sinucidem.

Grigore (acelaşi joc): Ar curge prea mult sânge şi ar avea de spălat podelele după cadavrele noastre.

Ioniţă: Ascunde-o! Ăştia ne omoară dacă ne găsesc sabia. Arunc-o în hârdău! Ba nu, s-o băgăm într-o galerie de şobolani.

Grigore: Nu ascund darul lui Dumnezeu.

(Ioniţă încercă să-i ia sabia. Cei doi se luptă.)

Ioniţă: Aici Dumnezeu nu are nicio putere. S-a terminat cu noi, Grigore! Trebuie să le cerem iertare în genunchi şi să fim aşa cum vor ei.

Grigore: Tovarăşi, Grigore Boriga vă provoacă la duel!

Ioniţă: Te-au bătut în cap, Grigore! Ascunde-o!

Grigore: La luptă, tovarăşi!

Ioniţă: Apă, vreau apă! Mă doare burta, sunt constipat, Grigore are febră! Spun adevărul: am fost curios să văd cum se construiesc blocurile în Occident, am greşit, sunt patriot! Şi prietenul meu Grigore e patriot, l-aţi bătut degeaba, vă rugăm să ne iertaţi, tovarăşi!

(Se aud zgomote de zăvoare trase. Grigore şi Ioniţă îşi dispută sabia.)

Grigore: Sună trompeţii! Începe lupta!

Ioniţă: Vin, vin să mă ia la anchetă! Ascunde sabia, Grigore!

Grigore: Retează-i capul! Taie-i beregata! Arde-l la coaie! Scoate-i maţele!

(Lumină. Simina şi Aurelia îl descoperă pe Ioniţă dormind pe divan, sub două rădăcini de măr. Bătrâna ţine în mână o plasă plină cu mere. Din televizor se aude o melodie ritmată.)

Simina: Uită-te la el, m-a trimis după mere verzi pe pereţi ca să tragă la aghioase în casa mea.

Ioniţă: Aţi găsit merele!

Aurelia: Am găsit mere la toţi vecinii. Le-au cumpărat de la Frosin, care la rândul său le-a cumpărat de la ţărani.

Simina (arată plasa): Frosin e un speculant ordinar. N-am scăpat de el până nu mi-a vândut două kile pe datorie. Am obosit tot căutând prin cămările oamenilor. M-am făcut de râs din cauza voastră… (Descoperă a doua rădăcină.) De unde a mai apărut şi ţeava asta? Tu ai scos-o, Ioniţă?

Aurelia (o miroase): E rădăcină de măr.

Simina (se duce la bucătărie şi se întoarce cu un cuţit): Le tai şi-l pun pe Puiu să-mi văruiască toată casa. (către Ioniţă) Să nu te prind că mai repari ţevile că te dau în judecată! (Se urcă pe divan, gata să taie rădăcinile.)

Aurelia: Doamnă, televizorul are sonor!

Simina (către Ioniţă): Mi-ai reparat televizorul! A dat Dumnezeu să faci şi tu un lucru bun pentru mine. Ce bine se aude, ce bine se vede!

Aurelia (schimbând canalele cu telecomanda): Acum chiar că aveţi nevoie de program, doamnă.

Crainic 1: Mâine dimineaţă, la ora cinci, Şerban Boriga se va duela în Piaţa Centrală. Postul nostru de televiziune va transmite în direct secvenţe de la această înfruntare. Ştiri externe…

Simina: Ce-a zis? îl dă pe Puiu la televizor? Dă-l mai tare, Aurelio!

Crainic 1: În urmă cu două ore, primarul oraşului Lyon a fost rănit la locuinţa sa de un glonte de calibru 7, 52 tras dintr-o direcţie necunoscută.

Simina: Schimbă canalul!

(Aurelia se execută.)

Crainic 2: În Oceanul Atlantic, căpitanul unui pescador norvegian a fost lovit în umăr de un glonte. Poliţia anchetează condiţiile în care s-a petrecut atentatul. Ştiri locale: Au mai rămas zece

ore până când Şerban Boriga, vânzător de detergenţi, se va duela în Piaţa Centrală. După o pauză publicitară vom reveni cu buletinul meteo…

Simina: Puiu? Ce caută Puiu la duel în Piaţa Centrală? Cu cine se duelează? Ce l-a apucat?

(Simina smulge telecomanda din mâna Aureliei şi schimbă canalele, dar pe toate se difuzează muzică.)

Ioniţă: Poate are un duşman.

Simina: Puiu munceşte, nu are timp să-şi facă duşmani. E o greşeală! Ia vezi, Aurelio, ce scrie în programul tău despre duel? Trebuie să anunţ poliţia, aşa ceva e ilegal.

Ioniţă: Dacă televiziunea transmite în direct înseamnă că e legal.

Simina: Legal, nelegal, Puiu nu are voie să se dueleze. Am să-i interzic categoric.

Aurelia: În program scrie că sunt filme în reluare.

Simina: Vezi? Au greşit televiziunile! Da' de ce nu mai vine Puiu?

Ioniţă: Poate se pregăteşte de duel.

Simina: Tu n-ai auzit ce scrie în program? Filme în reluare!

Ioniţă: Eu m-aş interesa la televiziuni, apoi aş trage o fugă în Piaţa Centrală să văd despre ce e vorba.

Simina: Ai dreptate, Ioniţă! Du-te, du-te şi spune-le că au făcut o confuzie, Puiu nu e omul care să se bată la duel.

Ioniţă: Nici n-a făcut armata.

Simina: Ştii foarte bine de ce n-a făcut-o, pentru că a crescut fără tată.

Ioniţă: Nici nu mă salută. Aurelia mă salută chiar şi atunci când o găsesc pe scara blocului sărutându-se cu Şerban.

Simina: Ei poftim, te doare pe tine acum că Puiu nu te salută! Fugi şi interesează-te ce-i cu duelul! Să dea dezminţiri că altfel îi dau în judecată pentru calomnie!

(Ioniţă iese. Simina strânge calendarul rupt. Se aşază la masă şi încearcă să-l lipească.)

Aurelia: Vă rog să mă iertaţi, doamnă.

Simina: Te-am iertat, dragă. Părinţii trebuie întotdeauna să-i ierte pe copii. Vezi, calendarul ăsta e toată viaţa mea. Tu nu înţelegi ce vremuri am trăit atunci, în '58, când tatăl lui Puiu a murit în accident.

Aurelia: Nu înţeleg şi nici nu mă interesează.

Simina: Ştiu eu ce te interesează, să-i pui pătura în cap lu' Puiu şi

să-mi iei casa.

Aurelia: Vreau să emigrăm.

Simina: Vrei să fugi cu Puiu, să-l nenorocești pe băiatul meu?

Aurelia: Acolo o să găsim de muncă, o să avem casa noastră, o să trăim fericiţi.

Simina: Prostii! Prostii! Ţi-au băgat prostii în cap filmele americane şi actorii ăştia, nişte cocote scârboase. (Rupe programul de televiziune.) Să nu te mai prind la uşa mea! Să nu te mai vezi cu Puiu! Să nu-l mai săruţi ca o… Afară! auzi la ea, vrea să fugă cu Puiu! Afară din casa mea!

Aurelia: Nu vreau! Bărbatul meu mi-a spus să-l aştept aici şi aici îl aştept! (Se aşază pe divan, muşcă dintr-un măr şi se uită la televizor.)

Scena 5

Noaptea, pe o stradă pustie. Şerban zace sub un felinar. Lângă el, pe o bancă, Suzy fumează. Şerban se trezeşte.

Şerban: Mamă? Mamă? De ce mi-e frig?… Unde sunt? Tu cine eşti?

Suzy: Sunt Suzy şi ai să-mi dai o mie de parai.

Şerban: De ce?

Suzy: Dacă nu te scoteam din foc, acum se pişau câinii pe cenuşa ta.

Şerban: Unde e Paul? Trebuie să-l împuşc pe Paul.

Suzy: Guţane, tu nu pricepi că s-a dus dracului şandramaua? Paul a fugit ca să nu-l salte gaborii. Mă chemase la birou ca să-i aranjez pe cei de la Garda Financiară să închidă ochii la jafurile voastre de cazane.

Şerban: Şi eu cum am ajuns aici?

Suzy: Cu taxiul. O mie de parai te costă salvatul meu.

Şerban: Nu am bani, dar pot să-ţi dau două sute de pungi de detergent. (Caută în jur.) Spală rufele cu apă rece…

(Un automobil se opreşte în dreptul lor. Suzy deschide portiera şi, după o scurtă negociere, urcă lângă şofer. Linişte. Şerban se apropie precaut, ghemuindu-se în spatele maşinii. Din când în când se uită înăuntru. La un moment dat, motorul porneşte. Suzy e aruncată pe trotuar. Automobilul demarează în trombă.)

Suzy: Huooo, labagiule, huooo, căcatule! Dracu’ să te ia de labagiu, una vorbim şi alta futem! (Aruncă o bancnotă şi o calcă în picioare. Către Şerban.) Ce te holbezi, băi, guţane? (către maşină)

Huooo, labagiule!

Şerban (ridică bancnota şi o studiază): Zece dolari. Eşti… eşti o curvă.

Suzy (îi smulge bancnota): Sictir! Mă-ta e curvă! (Scoate pistolul din poşetă şi îl ameninţă.) Hai, scoate banii că te belesc cu tot neamul tău de moldoveni!

Şerban: Te rog să vorbeşti frumos despre mama mea care s-a chinuit singură să mă crească. Şi nici nu sunt moldovean, dacă vrei să ştii. Ţi-am spus, n-am niciun ban.

Suzy: Pune-o pe mă-ta să vândă ceva din casă.

Şerban: Domnişoară Suzy…

Suzy: Scuteşte-mă cu vrăjeala! Vreau banii mei!

Şerban: Suzy, îţi sunt profund recunoscător pentru că mi-ai salvat viaţa, dar eu locuiesc cu mama mea într-o garsonieră. Dormim în paturi separate. Fără să ştie, i-am ipotecat casa pentru a intra în afaceri cu Paul. Sunt terminat. Încă o dată, îţi mulţumesc foarte mult pentru că mi-ai salvat viaţa. Îţi doresc o noapte agreabilă. (Vrea să plece.)

Suzy: Înapoi! Să nu mă duci pe mine cu vrăjeli că nu sunt proastă. Nu pleci nicăieri până nu-mi plăteşti datoria. Eşti omul meu!

Şerban: Eu, omul tău? Şerban Boriga este omul lui Suzy! Sună ca un slogan publicitar. Vezi, Suzy, în afară de faptul că sunt lefter, mai sunt şi bolnav. De patru ani mă doare burta, aici, în partea asta… (Se palpează.) Parcă nu mai mă doare. Pune mâna, Suzy! Nu mă doare! Am fost la şapte doctori care m-au îndopat cu calmante, dar niciunul nu m-a vindecat. Chiar azi l-am împuşcat pe un chirurg cu pistolul ăla pentru că n-a vrut să mă opereze.

Suzy: Eşti ţăcănit la cap. (Aruncă pistolul pe trotuar.) Ia-ţi jucăria şi cară-te! De ce n-am norocul să dau peste un barosan cu *Merţan*? Paul o dă în bară cu afacerile, tu eşti un nebun prăpădit.

Şerban (ţopăie): Nu mă doare, nu mă doare! Am dormit pe stradă şi m-am imunizat!

(Un automobil se opreşte în dreptul lor. Suzy se ascunde în spatele băncii. Se deschide portiera.)

Şerban (după Suzy): Am făcut analize la sânge, urină, fecale, tranzit baritat, toate mi-au ieşit perfecte…

O voce: Suzy!

Suzy: Iartă-mă, George! N-am să mai lucrez de capu' meu. (Arată bancnota.) Ăştia sunt toţi banii. Am fost o proastă. Iartă-mă! Guţanul

ăsta se dă la mine. (Către Şerban.) Mai du-te-n mă-ta de moldovean!

Şerban: De ce mă înjuri, Suzy? Ţi-am spus că nu sunt moldovean.

Suzy: Lasă-mă, dom'le, în pace! Hai, circulă, circulă! Iartă-mă, George!

Şerban (se apleacă la portiera maşinii): Bună seara! Numele meu este Şerban Boriga. Suzy mi-a salvat viaţa. Îi sunt recunoscător, dar din păcate nu pot s-o recompensez pentru curajul de care a dat dovadă…

(Un scuipat îl nimereşte drept în faţă. Hohote de râs izbucnesc în maşină.)

George: Urcă, Suzy!

(Şerban ia pistolul şi începe să tragă în cei din maşină. Se aud urlete, horcăieli şi claxonul maşinii. Suzy ţipă.)

Şerban: Na! Na! Na! Vă daţi… Cum zicea Paul? Cum zicea, dom'le? Vă daţi… gangsteri? Da! Vă daţi gangsteri cu mine? Eu sunt Şerban Boriga şi nu sunt omul vostru de batjocură, băi gangsterilor!… Na! M-au scuipat, mamă. Nimeni nu mă respectă. (Cade în genunchi şi plânge.)

George (muribund): Suzy!

Şerban (joacă scena): Bună seara, domnişoară Suzy! Numele meu este Şerban Boriga şi am pentru dumneavoastră cel mai bun detergent de rufe. Vă rog să-mi permiteţi să desfac o pungă. Binevoiţi să sesizaţi parfumul produsului nostru?

Suzy (intră în joc): Minunat, minunat.

Şerban: E un detergent românesc, mult mai ieftin şi mai eficace decât produsele nemţeşti. Să-l supunem unui test. Iată, avem la îndemână un mic lighean şi o cană cu apă. Turnăm apa în lighean, apoi dizolvăm doar o linguriţă de detergent. Vă rog să înmuiaţi o batistă.

(Suzy caută în poşetă o batistă. Nu găseşte. Şerban aşteaptă. Fata îşi scoate chiloţii şi-i cufundă în ligheanul imaginar.)

Şerban (acelaşi joc): Vă mulţumesc. Sunt necesare doar cinci minute pentru a constata efectul detergentului. În acest timp, permiteţi-mi să vă prezint oferta noastră… (plânge) Mă latră câinii, mă fugăresc ţiganii, femeile îmi trântesc uşile, beţivii mă înjură, alerg din casă în casă, mă rătăcesc pe străzi pline de gunoaie, sar dintr-un tramvai într-altul muşcându-mi buzele de durere. Mă doare, mamă. Nimeni nu are nevoie de detergentul meu. Am treizeci şi opt de ani şi

mi-e frică, mi-e frică să-ți spun că sunt o cârpă.

Suzy (studiază chiloții): E un alb strălucitor!

Șerban: A trecut testul! Și parfumul, parfumul este sublim! (Miroase chiloții.) Minunat!

Suzy: Îl cumpăr!

Șerban (îi sărută mâna): Mulțumesc. La cinci pungi cumpărate beneficiați de una gratuită.

Suzy: Cumpăr o sută!

Șerban: O sută de pungi? Doamne, unde sunt gențile? (caută înnebunit) Unde sunt gențile mele?

Suzy (râde): Șerbane! Șerbane!

(Șerban descoperă măcelul din automobil, apoi pistolul și chiloții.)

Șerban: Sunt o cârpă.

Suzy: Ești scula de basculă, Șerbane! (îl imită) „Vă dați gangsteri cu mine? Eu sunt Șerban Boriga! Na! Na! Na!" Ai fost bestial, *Terminator*! Se ridicau gloanțele spre cer ca artificiile. Era cât p-aci să mă piș pe mine de frică. A dracului ce mi-a plăcut! (Se retrage în spatele băncii și își pune chiloții.)

Șerban: Îmi pare rău pentru prietenii tăi.

Suzy: Dă-i dracului! Mi-ai pus sângele în mișcare, Șerbane. (Revine, ia pistolul și-i verifică încărcătorul.) Ai ras toate gloanțele în gunoaiele astea! (Scuipă spre mașină.) Mișcă! (speriată) Mai mișcă George! (Trage, dar pistolul nu percutează.)

(Șerban ia pistolul și trage două gloanțe în mașină.)

Șerban: Nu mai mișcă.

Suzy (verifică pistolul, trage dar nu percutează): Cu ce dracu' ai tras, că n-ai gloanțe?

Șerban: Mă duc să mă predau la poliție.

Suzy: Șerbane, nu fii cârpă! Sunt trei pești nenorociți, niște labagii. (Scuipă mașina.) Pentru jegurile astea bălțoase vrei să înfunzi pușcăria futut în cur?

Șerban: Am ucis un mare chirurg!

Suzy: Care n-a vrut să te opereze! Șerbane! (Îi arată pistolul.) Împușcă-i pe cei care te-au umilit.

Șerban: De ce?

Suzy: Ca să fii fericit. Câți oameni te-au umilit de când te-a făcut mă-ta?

Şerban: Nu ştiu… Destui. Câţiva. Nu-mi amintesc. Trebuie să-i număr. Cum să-i pun la socoteală?

Suzy: Îi alegi pe cei care te-au făcut cârpă.

(Se aude sirena poliţiei.)

Suzy: Gaborii, băga-mi-aş! (Se orientează.) Repede, pe-aici! Hai, nu sta ca o cârpă!

(Suzy îl trage de mână pe Şerban şi amândoi dispar în noapte.)

Scena 6

Simina şi Aurelia mănâncă mere şi urmăresc la televizor un program muzical. Din perete au mai apărut două rădăcini. Se aude soneria.

Aurelia: A venit!

Simina: Of, Puiule, Puiule, de când te aştept!

(Aurelia deschide uşa. Intră Paul. Are pantalonii sfâşiaţi. Prin tăieturile pantalonilor se distinge un bandaj improvizat.)

Simina: Paule! Ce-i cu tine, băiatule? Doamne, în ce hal eşti!

Paul (caută în bucătărie, în baie, pe balcon): Unde l-ai ascuns pe criminal?

Simina: Care criminal?

Paul (o imită): „Puiule, Puiule!" Unde e criminalul?

Simina: Cum îţi permiţi să-l faci criminal pe fiul meu care îţi munceşte zilumină? Nici măcar spor de toxicitate nu-i dai, ticălosule!

Paul: Să-mi spui unde-i criminalul că dracu' te ia!

Aurelia (autoritară): Paul!… Eşti rănit.

Paul: M-a împuşcat Şerban. Am avut noroc că nu mi-a atins osul, altfel îmi tăiau piciorul.

Simina: Te-ai bătut cu Puiu la duel? Ce v-a apucat, măi copii?

Paul (imitând-o): „Ce v-a apucat, măi copii?" Gata cu fandoseala! Strânge-ţi boarfele şi cară-te! Garsoniera asta este a mea.

Simina: Ieşi afară, ordinarule!

Paul: Ordinar e Puiu care m-a împuşcat pe mine, colegul lui de liceu. I-am dat să mănânce o pâine albă, că fără banii mei mureai de foame, hodoroago!

(Simina îl pocneşte. Paul ripostează, dar Aurelia se interpune între cei doi. Fata încasează lovitura.)

Aurelia: Ar fi bine să-l cauţi pe Şerban în altă parte.

Paul (scoate din buzunar o hârtie): Am ipotecă pe această casă.

(Aurelia citeşte hârtia.)

Simina (punându-şi ochelarii): Ce fel de ipotecă? (citeşte) Eu n-am semnat aşa ceva.

Paul: Are parafa notarului.

Aurelia: Doamnă Simina, nu vă pierdeţi cu firea, îl dăm în judecată pentru fals intelectual.

Paul: Tu vorbeşti, băi intelectualo! Degeaba îţi freacă păsărica Şerban prin lifturi că tot nu te ia de nevastă. N-are bani nici să te scoată la o prăjitură. Ia mişcă-ţi curul tău de femeie nefutută din casa mea!

Simina: Ajunge, Paule! Aurelia… Dacă ţii la Puiu, trebuie să mă laşi singură cu domnul Tampa.

Aurelia (îşi ia pardesiul, către Paul): Păcat că nu ţi-a zdrobit capul. (Iese.)

(Simina ia hârtia din mâna lui Paul şi o citeşte cu atenţie. În acest timp, bărbatul studiază garsoniera.)

Paul: Îmi place, e bine întreţinută. Dacă n-ar fi fost la penultimul etaj puteam să scot chiar şi opt mii de dolari. O să mă mulţumesc şi cu şase mii.

Simina: De ce m-ai nenorocit, Puiule?

Paul: Şi pe mine era să mă nenorocească. Noroc că mi-au explodat cuptoarele şi am scăpat. Acum doi ani, mi s-a plâns că freacă luleaua în fabrică. L-am pus să semneze în locul matale şi l-am împrumutat cu cinci mii de dolari ca să-mi intre acţionar în afacerea cu detergenţi. Ţi-a pus garsoniera la bătaie. Trebuie să recunoşti că am fost generos, dar Şerban s-a pişat în generozitatea mea şi a vrut să mă scoată din *business*. (Ia hârtia şi o ascunde în buzunar.)

Simina: Trebuie să ajungem la o înţelegere, Paule.

Paul: Îţi dau două zile să-mi eliberezi casa.

Simina: Nu pot, o am de la bărbatul meu, Grigore. Aici s-a născut Puiu, aici l-am crescut, uite aici, la masă îşi făcea lecţiile până târziu. Eu mă culcam dincoace şi mă rugam la Dumnezeu să-mi dea putere să mă trezesc la patru dimineaţa, să fug la fabrică şi să muncesc pentru copilul meu. Ce ştii tu, Paule, cum am trăit? Sindicatul dădea apartamente la toată lumea, numai pe mine mă refuza pentru că Grigore fusese împuşcat când încercase să treacă graniţa. Ce-o fi fost, Doamne, în mintea lui când a fugit după trei luni de la căsătorie? De ce m-a părăsit? Puiu ştie că tatăl lui a murit într-un accident pe şantierul unei hidrocentrale. Să fie mândru că taică-su a muncit, să-l aibă exemplu şi să muncească şi el. Dacă aş fi avut două camere, poate că

Puiu ar fi avut condiţii să ajungă inginer sau arhitect. Nu poţi să-mi iei casă, Paule, te rog să mă înţelegi şi să mă ierţi.

Paul: Vreau s-o vând repede, mamaie. Am pierderi mari în *business*.

Simina: Ţi-o cumpăr cu şase mii de dolari.

Paul: Ha! De unde ai matale bani?

Simina: O să spăl rufele vecinilor şi o să-ţi plătesc ratele cu dobândă.

Paul: Am nevoie de bani gheaţă, repede, repede… Ce-i cu panarama asta?

Simina: E o rădăcină de măr.

Paul: Ha! Hai că eşti marfă, mamaie.

Simina: Miroase a măr.

Paul (miroase): Pe dracu'! Pute ca detergenţii nemţilor, băga-le-aş sârma în nas!

Simina: Ba nu, e rădăcină de măr. (Arată merele.) Uite aici, merele culese de pe crengile care cresc la vecinii mei. Ia şi mănâncă, Paule, copilaşule, ia şi mănâncă un măr că tare eşti tulburat.

Paul: Să-mi scoţi paranghelia asta înainte să pleci.

Simina: În poliţă nu scrie nimic de măr. Rădăcina e *busine*ssul meu şi ca s-o tai trebuie să mă despăgubeşti.

Paul: Mamaie, nu-mi arde de glume proaste.

Simina: Ţi-o vând cu opt mii de dolari. Face mere dulci ca mierea.

Paul (se repede la rădăcină): Uite ce fac eu cu rădăcina ta, hodoroago! (Trage o rădăcină.)

Simina (încearcă să-l oprească): E rădăcina mea, hoţule! Ajutor! Ajutor!

(Paul reuşeşte să smulgă o rădăcină din perete şi o aruncă în cameră. Trage de altă rădăcină.)

Simina: Te dau în judecată, ticălosule! (Apucă rădăcina ruptă şi-l loveşte pe Paul peste piciorul rănit. Paul urlă şi se prăbuşeşte pe divan. Simina continuă să-l lovească.) Afară, afară din casa mea!

(Obiectele din încăpere încep să se clatine. Armăturile trosnesc.)

Simina (apucă televizorul): Cutremur! Cutremur!

(Paul încearcă să deschidă uşa. Fuge pe balcon, dar nu are curajul să sară. Se întoarce şi forţează uşa.)

Paul: Nu vreau să mor!

Simina: Ipoteca, înghite ipoteca, ticălosule! Te-a pedepsit Dumnezeu să mori în casa mea!

Paul (scoate hârtia din buzunar şi o bagă în gură): Iartă-mă, Dumnezeule! (mestecă disperat) Iartă-mă, Dumnezeule cu toţi sfinţii tăi!

Simina: Mănânc-o, mănânc-o până nu mori ca şobolanul!

Paul: Ai milă, Dumnezeule! (Mestecă, se îneacă şi scuipă cocoloşul de hârtie.)

(Cutremurul s-a oprit. În bloc se aud strigăte şi zgomote înfundate.)

Paul: A trecut. Am scăpat. Mulţumesc, Dumnezeule! (Descoperă cocoloşul, se repede asupra lui, dar Simina e mai iute, îl bagă în gură şi-l mestecă victorioasă.)

Simina (îl ameninţă cu rădăcina ruptă): Afară, ticălosule!

(La televizor se aude un semnal muzical.)

Crainic 1: Vă reamintim că postul nostru de televiziune va transmite în direct duelul lui Şerban Boriga din Piaţa Centrală.

Simina (la televizor): De ce nu spui cu cine se bate? (către Paul) Cu tine se duelează, Paule?

Paul: Ce duel? Care duel? Habar n-am!...

Crainic 1: Sateliţii armatei americane au reperat în sudul Californiei un stol de gloanţe ce zboară la mică înălţime. Purtătorul de cuvânt al Pentagonului a declarat că sunt gloanţe calibru 7, 52 de provenienţă sovietică, producţie 1958. Autorităţile ruseşti precizează într-un comunicat oficial că Moscova nu este implicată în acest fenomen. Experţii americani studiază posibilitatea distrugerii stolului sau schimbarea traiectoriei, deoarece gloanţele pun în pericol populaţia din zonă. Dacă ambele variante vor eşua, gloanţele vor atinge arhipelagul nipon în mai puţin de patruzeci şi cinci de minute. (Cortină muzicală.)

(Intră Ioniţă.)

Ioniţă: Simina! Simina! Coboară repede că se prăbuşeşte blocul!

Paul: Tu cine eşti, mă? Nu vezi că am scăpat de cutremur?

Ioniţă: N-a fost cutremur! Sunt administratorul blocului şi am ordin de evacuare. S-a inundat subsolul şi din clipă în clipă ne putem prăbuşi. Hai, Simina!

Paul (fuge): Afurisit bloc!

Simina: Unde e Paul? De ce se duelează?

Ioniță: N-am ajuns la televiziuni pentru că m-am luptat să scot apa din subsol.

(De afară se aud strigăte și fluierături. Ioniță și Simina ies pe balcon.)

Simina: De ce fug oamenii, Ioniță? (strigă) Liniștiți-vă, oameni buni, a trecut cutremurul! Ioniță o să plătească toate țevile pe care le-a spart! (către Ioniță) Uite-l pe Frosin! Ce l-a apucat să meargă cu spatele? Și mașinile din parcare merg cu spatele!

Ioniță: Frosin stă pe loc, blocul nostru se mișcă cu tot cu fundație.

Simina: Vezi, Ioniță, dacă ai bătut aiurea în țevi? Din cauza ta alunecă blocul pe apa strânsă la subsol.

Ioniță: Se rup cablurile electrice și conductele de gaz! O să ne ciocnim de blocul vecin!

Simina: Eu nu plec din casa mea!

Ioniță: După tine am fugit, Simina! Puteam să fiu și eu acum în parcare, dar am alergat pe scări până la tine. (Ia rădăcina ruptă.) Trebuie să mai salvez ceva din viața mea… (Se clatină și leșină.)

(Întuneric. Se aude un răcnet.)

Ioniță: L-am înjunghiat, Grigore! Pune mâna, sângerează ca un porc.

(Ușa celulei se deschide. Grigore ține sabia în mână. La picioarele lui se distinge un corp omenesc.)

Ioniță (în șoaptă): Ce facem, Grigore?

Grigore: O iau pe Simina și fugim peste graniță.

Ioniță: Tu vrei să înfrunți Securitatea cu o sabie? Or să te împuște! Înțelege, Grigore, nu avem scăpare!

Grigore: Lupta este scăparea noastră.

Ioniță: Iertare, iertare, trebuie să le cerem iertare! O să construim blocuri în țara noastră.

Grigore: Construiește-le Ioniță, dacă te vor ierta. Eu nu mai pot să construiesc nimic într-o țară în care am fost bătut mai rău ca un câine. Îmi pare rău că te-am adus aici.

Ioniță: Îți pare rău? Asta e tot ce poți să-mi spui după ce m-ai forțat să trec granița, după ce m-ai pus să ucid un om?

Grigore: Un securist.

Ioniță: De ce mă compătimești, Grigore?

Grigore: Pentru că nu vrei să fii liber. (Fuge.)

Ioniță: Grigore! Alarmă! Alarmă, tovarăși! A evadat Grigore Boriga!

(Corpul se mișcă, apoi se ridică.)

Ioniță: Tu… tu… tu nu ești mort, tovarășe?

Branea: Sabia este invenția mea și iluzia voastră.

Ioniță: Silviu? Silviu Branea? Tu ești Silviu Branea, șeful nostru de promoție?

Branea (ștergându-și gâtul): Mânjit cu bulion.

Ioniță: N-am vrut să te omor, tovarășe Branea.

Branea: De ce ai trecut granița, Ioniță?

Ioniță: Am încercat, tovarășe Branea, dar n-am trecut-o.

Branea: Și de ce ai încercat?

Ioniță: Pentru că am vrut să văd cât câștigă un inginer în Occident.

Branea: Și în țara noastră nu câștigi destul? Partidul ți-a dat un loc de muncă și o garsonieră.

Ioniță: Ba da, mi-a dat, sunt recunoscător partidului, dar am fost curios să aflu ce retribuții au inginerii dincolo… Grigore m-a obligat să trecem granița, să fugim în Occidentul capitalist și asupritor!

Branea (îi întinde un măr): Mănâncă, face bine la digestie.

Ioniță: Iertați-mă, tovarășe Branea! Eu sunt patriot. Grigore Boriga este dușman al poporului.

Branea: E mărul partidului! Mănâncă-l!

(Ioniță se execută.)

Branea: Ești liber, tovarășe Ioniță.

Ioniță: Liber?

Branea (îi întinde un pistol): Dușmanul Boriga trebuie lichidat. Partidul îți încredințează această misiune și așteaptă să te întorci în mijlocul poporului, să-i construiești blocuri. Ai grijă să mi-l restitui, e pe inventar.

Ioniță (arătă pistolul): E o altă iluzie?

Branea: Mănâncă, tovarășe Ioniță! (Ioniță ia pistolul.)

ACTUL II

Scena 1

Casa Branea este cufundată în beznă. Se aude soneria.

Șerban: Domnule Branea! (bate în ușă) Domnule Branea! (sună insistent) Domnule profesor!

(Bătrânul Silviu Branea, somnoros, cu halatul tras peste pijama,

aprinde lumina în living-room. Este o încăpere spaţioasă, mobilată cu piese vechi şi valoroase.)

Branea: Care eşti acolo?

Şerban: Vă deranjează Şerban Boriga, dacă mă mai ţineţi minte… Am învăţat la liceu cu Paul, nepotul dumneavoastră.

Branea: Paul e un dobitoc. Ce vrei de la mine?

Şerban: Să discutăm.

Branea: Nu discut la ora asta.

Suzy: E urgent, profesore.

Branea: Tu cine mai eşti?

Suzy: Sunt Suzana Popescu, ofiţer la Poliţia Criminală. Nişte infractori ţi-au pus gând rău, profesore. Am venit să te protejăm, aşa că trebuie să ne deschizi.

Branea: Să-mi arătaţi legitimaţiile… Alo? Aţi înţeles?

Suzy: Am înţeles, să trăiţi!

(Branea deschide uşa.)

Şerban: Bună seara, domnule profesor.

Branea: Unde sunt infractorii?

Suzy (intră cu tupeu şi se trânteşte pe canapeaua din living-room): Mamă, ce casă ai, baştane! Eşti solo?

Branea: Pardon?

Şerban: Domn profesor, eu sunt Boriga, Şerban Boriga, clasa a XII-a B, promoţia 1981.

Branea: Arătaţi-mi legitimaţiile!

Şerban: M-am gândit să vă fac o vizită şi să vă mărturisesc un lucru care mă frământă.

Suzy (studiază mobila şi obiectele de valoare aflate la vedere): Iar îl iei pe ocolite? Spune-i omului direct şi nu-l mai fierbe!

Branea: Ce să-mi spună? Ce căutaţi? Ce vreţi? Nu sunteţi de la poliţie! (Se duce la telefon.)

Suzy: Profesore, stai blând că nu scapi. Hai, *Terminator*, trage-i la scăfârlie!

Branea: Ajutor! Mă omoară! Ajutor!

Şerban (îl imobilizează): Domn profesor! Domn profesor, liniştiţi-vă! Aveţi încredere în mine, nu vă fac niciun rău.

Suzy (către Şerban): Cu cine vrei să vorbeşti, nu vezi că-i ud la cur?

Şerban (îl aşază pe canapea): Domn profesor, v-am fost elev…

Branea: Eu v-am trecut clasa pe toţi, pe toţi!

Şerban: Domn profesor, la dumneavoastră toată clasa învăţa de frică. Noi vă spuneam Turbatul.

Suzy: Hă, hă, ai belit-o, Turbatule!

Şerban: Încetează, Suzy! Domn profesor, trebuie să ştiţi că în patru ani de zile am fost elevul cel mai bine pregătit la toate materiile pe care le-aţi predat. Aveam cele mai bune referate la materialismul dialectic şi istoric, la socialismul ştiinţific, la învăţământul politico-ideologic, dar niciodată nu v-aţi aruncat o privire…

Suzy: Băi, băi, băi Şerbane, tu chiar vrei să mă înnebuneşti cu tâmpeniile astea?

Şerban: Sunt tâmpeniile mele! Eu le-am învăţat, sacrificându-mi nopţile ca să memorez pagini din… din Programul Partidului, ca să fiu pregătit să-i răspund domnului profesor Branea! Stăteam cu mâna ridicată ca o maimuţă, dar niciodată nu m-aţi invitat să răspund, să vă dovedesc că ştiu, că sunt cel mai bun. Nici eu n-am avut curajul să răspund neîntrebat pentru că eraţi… eraţi turbat. În patru ani m-aţi trecut clasa cu nota cinci fără să mă ascultaţi. Cinci! Alţii, care au copiat sau au învăţat ca papagalii, au ajuns activişti şi acum sunt… sunt baştani! Domn profesor, eu sunt agent comercial, vând detergenţi şi vă asigur că nimic din ceea ce am învăţat atunci, dar absolut nimic, nu mi-a folosit. Nu vreau acum să mă răzbun, dar am venit să vă întreb cu sinceritate dacă nu aveţi sentimentul zădărniciei… Cum să vă spun? Uitaţi-vă la mine, la ce-am ajuns eu la treizeci şi opt de ani şi spuneţi-mi dacă nu cumva simţiţi că aţi predat lecţii, adică idei şi teorii, care au umplut cu minciuni minţile unor tineri care puteau atunci să înveţe altceva şi acum puteau să fie fericiţi, fericiţi cu adevărat…

Suzy (arată o statuetă din bronz reprezentând un nud): Ce drăguţ!

Branea (luminat): Boriga, Şerban Boriga…

Şerban: Da, eu sunt Şerban Boriga, clasa a XII-a B, promoţia 1981.

Branea: Ai fost un dobitoc, Boriga.

Şerban: Ba n-am fost! Nu meritam cinciul dumneavoastră dat de pomană. Pot să vă dovedesc că ştiu şi acum, după douăzeci de ani, Programul Partidului Comunist Român de Dezvoltare a Societăţii Socialiste Multilateral Dezvoltate şi înaintarea României spre Comunism!

(Şerban joacă scena. Se aşază pe scaun ca un elev silitor şi ridică două degete spre profesor.)

Şerban: Eu, eu, eu… Domn profesor, eu! Vă rog!

(Branea îl priveşte înspăimântat. Suzy îl face atent pe profesor ca şi cum „uite ce elev silitor e Şerban".)

Branea (intră în joc, răsfoind un catalog imaginar): Ia să vedem pe cine ascultăm noi astăzi? Ia să vedem?… Boriga! Treci la tablă, Boriga!

Şerban (sare în picioare): Prezent! Prezent! (aparte, pregătindu-se) Societatea socialistă… cuvântarea tovarăşului… (Suzy îl încurajează.)

Branea: Linişte! Să nu vă prind că şoptiţi că vă trântesc! Boriga, ce-aţi avut de învăţat pentru azi?

Şerban: Pentru azi am avut de învăţat Programul PCR de Dezvoltare a Societăţii Socialiste Multilateral Dezvoltate şi înaintarea României spre Comunism!

Branea: Ia să te auzim, Boriga.

Şerban: Programul PCR… Programul de dezvoltare al partidului comunist… Programul partidului stabileşte… (sforţându-se să-şi amintească) Partidul va acţiona pe principiile umanismului…

Branea (inspectându-l): Nu eşti tuns regulamentar, Boriga.

Şerban: Înaintarea României spre comunism…

Branea: Uitaţi-vă ce uniformă are Boriga! Parcă ai dormit pe stradă, Boriga. Puţi ca un hoit. De ce nu te speli, Boriga? Semeni cu taică-tu, un trădător împuţit.

Şerban: Înaintarea spre comunism…

Branea: Tovarăşi, inculpatul Grigore Branea a fost prins de organele statului când încerca să forţeze graniţa. Organele statului au luat toate măsurile care se impun pentru condamnarea acestui element nociv orânduirii noastre socialiste. Tovarăşi, comuniştii sunt oameni de idei şi de luptă, gata oricând să pună mai presus de toate interesele poporului pe care-l apără de acţiunile acestor elemente nocive. În spiritul celor arătate mai sus, tribunalul poporului îl condamnă pe Grigore Boriga la moarte pentru crimă împotriva Republicii Populare Române!

Şerban: Tata a murit pe şantier!

Branea: Vorbeşti neîntrebat, Boriga? Treci în bancă! Eşti un dobitoc, Boriga! Să vină mă-ta la mine, să-i spun ce dobitoc creşte în

casă!

Şerban (către Suzy): Mamă, te cheamă domn profesor Branea.

Suzy (în joc, către Branea): Domnule profesor, băiatul meu a fost nedreptăţit.

Branea: Băiatul tău e un dobitoc. (O mângâie.) Tu eşti bună, Simino. Eşti caldă, eşti dulce… (O sărută.) Tu eşti de nota zece, Simino. Hai, Simino, arată-mi că eşti cea mai bună. (O trânteşte pe canapea şi o posedă.)

Suzy: Vreau zece pentru băiatul meu, domn profesor.

Branea: Îţi dau nota zece s-o împarţi cu dobitocul. Ah, ce ţâţe ai Simino, zece cu felicitări.

Suzy: Vreau felicitări!

Branea: Grigore avea un cap de nota zece.

Suzy: Vreau de zece ori nota zece!

Branea: Grigore tăcea încordat, iar eu îi loveam cu pumnul în cap de zeci de ori. N-am reuşit să-i sparg capul.

Suzy: Ah, Grigore!

(Şerban scoate pistolul, trage în Branea, dar nu percutează. Atunci, îl loveşte pe profesor în cap cu pistolul.)

Şerban: Grigore este tatăl meu! A construit hidrocentrale!

Suzy (iese din joc): De ce nu l-ai lăsat să termine?

Şerban: Domn profesor, tata n-a fost trădător. A murit ca un erou pe şantier.

Suzy: L-ai dat gata, *Terminator*. Baştanul te-a trecut clasa. (Începe să răscolească prin dulapuri şi sertare. Peste tot găseşte mere pe care le împrăştie pe podea.) Al dracului boşorog, mânca mere pentru potenţă. Îţi dai seama ce premieră mi-ai făcut? Niciodată nu mi-am tras-o cu unul care dă colţul. Ai fost de nota zece, *Terminator*. (Continuă să caute, dar peste tot descoperă mere. Îl buzunăreşte pe Branea.)

Şerban: Mama, mama mea era de nota zece… Ce faci, mamă?

Suzy: Chiorule, sunt Suzy! Ajută-mă să găsesc aurul şi bijuteriile. E imposibil ca baştanul să n-aibă nişte aur! (Scoate din buzunarul halatului un măr. Îl aruncă.) Sictir! (Se duce în dormitor.) Trebuie să-l belim, *Terminator*. Auzi?

Şerban: Am acceptat sfatul tău de a-i ucide pe cei care m-au umilit, dar nu sunt de acord să-i jefuieşti.

Suzy: Până acum toţi au fost nişte sărăntoci. Muierea aia grasă

pe care ai împuşcat-o în gură n-avea nici după ce să bea apă.

Şerban: A fost vânzătoare la Alimentara. M-a înşelat la rest cu patru lei când mama m-a trimis să cumpăr o sticlă de ulei. Aveam zece ani. A fost pentru prima dată când mama m-a făcut bleg de faţă cu Ioniţă, vecinul nostru.

Suzy: Nu m-ai lăsat să-i iau ceasul frizerului.

Şerban: M-a tuns zero, deşi îi spusesem că mama vrea să vin acasă tuns cu freză.

Suzy: M-ai dus la Operă ca să-i faci morală unui maşinist beat.

Şerban: Mi-a tras un şut în fund şi m-a dat afară din discotecă pentru că îi invitasem prietena la dans. Aveam 18 ani.

Suzy: Ai împuşcat numai maţe fripte.

Şerban: Toţi m-au umilit. Şi mama mea m-a umilit.

Suzy: Încetează cu mă-ta că-ţi sparg capul! (Revine din dormitor cu un cearşaf plin cu mere pe care le risipeşte pe podea) Unde ţine ăsta aurul? îl simt cum străluceşte pe undeva pe-aici. Pricepi? Trebuie să ne căpătuim şi noi de pe urma umilinţelor tale. (Începe să mănânce un măr.)

Şerban: Mă duc la mama să-mi spună adevărul despre tata. Dacă nu ştiu cine a fost tatăl meu, înseamnă că nu ştiu cine sunt.

Suzy: Tu eşti omul meu, Şerbane! auzi? Mi-e silă de toţi puţoii ăştia care-şi bagă în mine sculele lor puturoase! Tu eşti *Terminator*! Eu vreau de la tine aventură cu draci, nu filosofie! Trebuie să-ţi faci o viaţă nouă cu scula ta! (Arată pistolul din mâna lui Şerban.) Caută un bancher care te-a umilit, un afacerist de alcool cu *Merţan* care te-a înjurat pe trecerea de pietoni, să-i executăm şi să le luăm bănuţii. M-am săturat de sărăntocii tăi din copilărie! (Muşcă din măr.)

Şerban: Eşti o… eşti o curvă, o… o hoaţă şi nimic mai mult!

Suzy: Mă-ta e curvă! Şi-a tras-o cu toţi profesorii ca să te treacă clasa!

Şerban (o ameninţă cu pistolul): Nu… nu te mai iubesc! (Iese.)

Suzy: Şerbane! Şerbane! Ai să-mi dai o mie de parai! (Se îneacă, tuşeşte, scuipă.)

(Pe podea se rostogoleşte o monedă. Suzy o urmăreşte cu privirea apoi se aruncă asupra ei. O prinde cu două degete şi o studiază.)

Suzy: Aur! Aurul baştanului! E aur adevărat! (Muşcă adânc din alt măr şi scoate încă o monedă.) Aur! Aur! (Pune mâna pe telefon.)

Intru în afaceri, Paule!

Scena 2

Pe terasă, Simina veghează înaintarea blocului. Ţine în mână rădăcina de măr ruptă de Paul. În noapte se disting luminile oraşului. Deodată, apare un elicopter care înconjoară terasa.

Simina: Duceţi-vă de-aici! Nu vreau să plec din blocul meu!

(Elicopterul se pregăteşte să aterizeze. Simina caută să se aşeze pe terasă astfel încât să împiedice aterizarea aparatului.)

Simina: Plecaţi! N-aveţi dreptul! E blocul meu!

(Pe balustrada terasei apare capătul unei scări. Simina se repede la scară şi începe să-l lovească pe pompierul care se pregăteşte să sară peste balustradă.)

Simina: Să nu îndrăzneşti, teroristule! Cară-te! Nu ai dreptul! Puiule! Puiule, mă atacă teroriştii!

(Din bloc apare Ioniţă cu o lanternă.)

Ioniţă: Sunt pompierii, Simino!

Simina (luptându-se): Na! Na! Mânca-te-ar focul de pompier nenorocit care vrei să mă laşi fără casă!

(Pompierul se retrage. Simina se întoarce la elicopter, împiedicându-l să aterizeze.)

Simina: Numai peste cadavrul meu! Ioniţă, pune mâna şi doboară măgăoiaia!

Ioniţă: Este elicopterul armatei! Lasă-i să inspecteze blocul.

(După mai multe încercări nereuşite de aterizare, elicopterul dispare.)

Simina: Să nu vă mai prind aici că dau cu voi de pământ! (către Ioniţă) Poftim! Eu mă lupt cu armata şi pompierii şi domnul Ioniţă doarme obosit nevoie mare.

Ioniţă: Mi-a fost rău.

Simina: Ştiu, când lumea e în fierbere, pe tine te apucă vârtejurile. De abia mă mai ţin pe picioare, mă doare pieptul şi mi-au îngheţat mâinile. Praful o să se aleagă de blocul nostru dacă nu avem grijă de el. Cât ai dormit, armata a evacuat locatarii din zonă şi a forţat intrarea şi ferestrele de la etajul unu. N-a reuşit, pentru că toate sunt blocate cu drugi de fier. Să-i dea Dumnezeu sănătate celui care le-a ferecat aşa de straşnic.

Ioniţă: Unde am ajuns?

Simina: Mai avem puţin şi intrăm în Piaţa Centrală. Uite cum

ne-au înconjurat! Ce-or fi vrând de la noi, că doar nu ne-am ciocnit de alte blocuri, n-am luat-o aiurea pe străzi, n-am făcut nicio stricăciune? Alunecăm lin, fără să deranjăm pe nimeni. (spre cei de jos) Duceţi-vă la culcare că nu vă facem niciun rău!

Ioniţă: Au adus buldozerele. (Începe să arunce peste balustradă antenele tv. Pare preocupat ca „terenul" să fie curat.)

Simina: Să se pieptene cu ele. Eu nu mă mişc din bloc. Ah, dacă ar veni Puiu, să-l pun să păzească terasa, m-aş duce să mă dezmorţesc. Ioniţă, cum de ştie blocul nostru să ocolească toate clădirile?

Ioniţă: Are un câmp magnetic care-l respinge de corpurile străine.

Simina: Vorbeşti prostii. Nu eşti în stare să repari o ţeavă, ditamai inginerul constructor, d-apoi să explici de ce a luat-o razna blocul. Am fost la subsol, nu e nicio picătură de apă. (Se aud motoarele.) Au pornit buldozere! Vor să ne dărâme!

Ioniţă: Vor să ne oprească!

Simina: De ce? Unde? Aici, în Piaţa Centrală? De ce în Piaţa Centrală?... Îl dau pe Puiu la televizor. L-au adus cu tot cu casă în Piaţa Centrală ca să se dueleze. Ioniţă, cine a pus la cale toată povestea asta!

Ioniţă: Am dormit, mi-a fost rău, nu ştiu nimic.

Simina: Cine l-a provocat pe Puiu la duel?... Cine?... Tu?

Ioniţă: Istoria.

Simina: S-o ia dracu' de istorie! Vrei să te răzbuni pe mine pentru că nu te-am luat de bărbat, pentru că nu te-am lăsat să-l creşti pe Puiu! (Cade în genunchi.) Te implor, renunţă, nu te mai juca cu vârtejurile tale de om nebun! Puiu e nevinovat, uite, dueleză-te cu mine, acum, fă-mi ce vrei tu, dar lasă-mi băiatul în pace!

Ioniţă: Trebuie să-şi înfrunte trecutul.

Simina: Trecutul lui sunt eu!

Ioniţă: Ieri, Puiu m-a oprit la lift şi mi-a vorbit pentru prima dată. Mi-a arătat un pistol ruginit şi mi-a spus că dacă ar avea gloanţe s-ar împuşca în burtă. Uite în ce stare l-ai adus pe acest bărbat!

Simina: Minţi! Sunt vârtejurile tale! Copilul meu nu are niciun motiv să se sinucidă.

Ioniţă: Apoi a urcat în lift. Simina, e un pistol blestemat pe care l-am avut în mână acum treizeci şi opt de ani.

Simina: Ce vrei să spui, nebunule? Când ai forţat graniţa cu Grigore, tu ai tras în grăniceri? De aceea l-au împuşcat pe Grigore?

Ioniță: Vreau ca toți oamenii să-mi cunoască păcatul. Prin acest duel le voi răscoli sufletele și, la rândul lor, oamenii își vor mărturisi păcatele, iertându-se unii pe alții. Vom trăi într-o lume mai bună.

Simina: Asta vrei tu? Să fii compătimit, să spună lumea, vai, cum a forțat Ioniță granița în căutarea libertății, vai, ce bătaie a mâncat în pușcărie de la comuniști, vai, cum s-a întors viteazul la Simina care se chinuia să-și crească plodul, iar ea, ingrata, l-a respins, vai, cum a fost persecutat Ioniță și n-a mai profesat niciodată meseria lui de inginer! Asta vrei! N-am să-l las pe Puiu să se dueleze. Să te bați tu singur cu păcatele tale! (Se apleacă peste balustradă.) Oameni buni, din cauza lui Ioniță a fost împușcat Grigore în '58! Au vrut să treacă granița. Iertați-l pe Ioniță și vedeți-vă de treburi! (către Ioniță) Poftim, le-am spus păcatul tău. Nu mai ai nevoie de duel.

Ioniță: Puiu trebuie să lupte.

Simina: E ambiția ta?

Ioniță: E voința tatălui său…

Simina (atentă): Au oprit blocul!

Ioniță: Nu se poate! Nu au voie! Nu au putere!

Simina: Ne-ai adus unde ai vrut. Hai, fă-ți nebunia! Cheamă televiziunea să te faci de râs!

(Pe scară apare Doctorul cu halatul pătat.)

Doctorul: E cineva rănit?

Simina: Îl căutați pe Puiu? N-a venit, e la muncă. Se întoarce târziu. Dumnealui e bolnav, o să se bată singur la duel și-o să moară. (Ia rădăcina și se retrage în bloc.)

Ioniță (cercetându-l cu lanterna): Ești rănit, doctore.

Doctorul: Un pacient beat m-a stropit cu bulion în timpul gărzii.

Ioniță: Cine te-a trimis în visul meu? (împingându-l peste balustradă cu tot cu scară) Nu te amesteca în visul meu, doctore!… (spre cer) Grigore! Grigore! Dezleagă-ne blocul și îți promit că am să-i duc în libertate pe cei care te-au iubit!

Scena 3

La o masă instalată pe un teren luminat de reflectoare, Paul Tampa scrie de zor într-un registru. Lângă el, Suzy înfulecă mere pe care le alege dintr-o roabă. Din fiecare măr fata scoate un bănuț de aur pe care-l depune cu grijă într-o căldare, sub masă. În jurul mesei sunt risipite cotoarele. În spate se disting blocurile și niște automobile. Din stânga se aud zgomotele caracteristice unui șantier. La mică distanță

de biroul improvizat câţiva oameni, majoritatea pensionari, stau la rând şi discută cu înfrigurare.

Paul: Următorul!

Frosin (se apropie de masă): Frosin Vasile.

Paul: Buletinul şi actul de proprietate.

Frosin: Eu vreau dolari, să-i depun la bancă, să-mi dea dobândă, că nu-mi ajung banii de medicamente.

Paul: Dom-le, dumneata eşti turc?

Frosin: Nu sunt turc, da' vreau dolari.

Paul: Am explicat adineauri pe româneşte că mâine dimineaţă asistenta mea va merge cu toată asociaţia de locatari la notar să vă facă actele. Semnează aici chitanţa de mână şi clauza de confidenţialitate.

Suzy (arată o monedă): E aur adevărat, moşule. Muşcă, o să-ţi crape proteza dacă nu mă crezi! (Ghiorţăie.)

Frosin (către oameni): Mă înşală. Nu vrea să-mi dea dolari.

Paul: Băi moşule, tu îmi manipulezi clienţii? (îl împinge) Marş de-aici!

(Huiduieli şi fluierături. Oamenii îl înconjoară pe Paul.)

Locatarul 1: De ce loveşti un om bătrân, ticălosule?

Paul (se urcă pe masă): Onoraţi clienţi! Cum ne-a fost înţelegerea? Vă cumpăr garsonierele cu aur. Facem unbusiness pe încredere, transparent şi la lumină. I-aţi văzut pe vecinii dumneavoastră care au vândut…

Suzy: Niciunul n-a cârâit că l-am plătit în aur. (Ghiorţăie.)

Paul: Gura! V-am spus şi vă repet: nu suntem turci sau arabiţoi, suntem oameni de afaceri români care vor să construiască o autostradă în oraş. Să nu mai râdă nemţii de noi că nu avem autostrăzi. (Arată spre stânga.) Am adus buldozere şi betoniere. Uitaţi-vă la ciorile mele… la oamenii mei care s-au pus pe treabă şi toarnă asfalt. De ce? (către Fosin) De ce toarnă, moşule? (Frosin ridică din umeri.) Pentru că există interes, dom'le, pentru că există iniţiativă privată, pentru că suntem capabili să construim ceva în ţara noastră. Să construim repede, eficient, de calitate, nemţeşte. Blocul dumneavoastră se mişcă, lăsând în urmă terenul neted. Nu puteţi trăi într-un bloc care a luat-o razna, Primăria nu are de unde să vă dea alte locuinţe, iar dumneavoastră, scuzaţi-mi expresia, nu aveţi bani nici să vă căcaţi în Piaţa Centrală…

Locatarul 2: Nu ţi-e ruşine, mitocane! (Huiduieli.)

Paul: Da, mi-e ruşine! Mi-e ruşine pentru că poporul meu este sărac. Eu sunt Paul Tampa, om de afaceri român care nu vrea să piardă oportunitatea. Aşa a renăscut Germania după război, pentru că nemţii au muncit zi şi noapte ca să nu piardă oportunităţile. Şi noi muncim noaptea! Români, vindeţi toate garsonierele din bloc şi cumpăraţi-vă case! Firma mea va construi această autostradă de pe urma unui bloc privat. Am semnat cu primarul un contract de concesiune. Trăiască capitalismul în România!

Locatarul 3: Să trăiască domnu' Tampa! (Aplauze.)

Locatarul 4: Din ce an e aurul?

Suzy (agită căldarea): E marcat în '38, guţane! (Ghiorţăie.)

Paul (îşi reia locul la masă): Repede, la treabă! Hai, mănâncă, mănâncă, Suzy, mânca-ţi-aş gura ta de aur!

Suzy: Nu mai pot, mi-e rău, mă dor fălcile. Mănâncă şi tu.

Paul: N-ai văzut că eu scuip numai sâmburi? (Îşi loveşte fruntea cu palma.) Ptiu, că prost sunt! Sâmburii! Adună sâmburii repede să nu-i fure ciorile. La primăvară facem livadă cu mere de aur. Adună-i!

Suzy: Nu mai pot.

Paul: Adună-i că dăm faliment! (către locatarii care s-au aşezat la rând) Următorul!

Frosin: Frosin Vasile.

Paul: Semnează clauza de confidenţialitate. (Frosin se execută.) Zece galbeni. Semnează şi chitanţa!

Frosin: E puţin, domnu' Paul. Sunt pensionar pe caz de boală, vând şi eu mere în piaţă…

Paul: Opt galbeni pentru că mi-ai făcut mizerii. Îţi ajunge de coşciug.

Frosin: Zece, domnu' Paul…

Paul: Moşule, eu sunt om de afaceri, nu mă confunda cu bolşevicii ăia care ţi-au luat pământul pe de-a moaca şi te-au adus la oraş să tragi la pilă. Opt!

Frosin: Am fost muncitor din tată-n fiu, domnu' Paul.

Suzy: Ia spune programul partidului comunist de făurire!

Frosin: N-am fost membru, domnişoară.

Paul (către Suzy): De unde ştii tu programul partidului?

Suzy: De la un intelectual.

Paul: Şi cocoşeii? Ai doborât un record de regulat cu vreun bancher?

Suzy: Intelectualul a fost baştan generos.

Paul: Minţi ca o scroafă. (către Frosin) Ai semnat? O.K. (către Suzy) Plăteşte-i domnului Frosin. Nu vrei să-mi spui?

Suzy (numără monedele): Şerban Boriga l-a omorât pe baştan, iar eu l-am prăduit.

Paul: Cine? Boriga? (către Frosin) Hai, caramba şi mucles! (Frosin pleacă spre şantier. Către Suzy) Te-ai încurcat cu idiotul de Boriga? Şi pe mine a vrut să mă lichideze! Pe cine a lichidat Boriga?

Suzy (ghiorţăie): Pe un profesor, unul Branea. Ah, mi-e rău!

Paul: Pe unchiul Branea? Ha, ha, ha! (O sărută pe frunte.) De când aştept să crape unchiul, un bolşevic dobitoc... (luminat) Ăsta-i aurul unchiului Branea! L-ai prăduit pe unchiul Branea!

Suzy: Nu mai pot, îmi vine să vărs. (Ia căldarea în braţe şi fuge spre şantier.)

Paul: Ai grijă să nu te uşureze ciorile de aur! (spre locatari) Următorul!

(Din dreapta apare Aurelia. Trage de frânghie un avion bimotor. Locatarii protestează pentru că le strică rândul.)

Paul: Ce dracu' faci pe proprietatea mea? (o recunoaşte) Aurelia?!

Locatarul 1: Pleacă, fă, de-aici că ne strici *businessul*!

Paul: Aurelia, ce te-a apucat să scoţi avionul la plimbare?

Aurelia: Mă duc la grevă.

Paul: Onoraţi clienţi, luăm o pauză de cinci minute. Vă rog să faceţi rândul pe lângă avion. (aparte, complice) Aurelia, te-ai făcut de căcat, tu, ingineră eminentă. Lasă dracului panarama şi vino aici, pe drumul meu. (Îi arată şantierul.) Vezi, am pornit să construiesc o autostradă. Te fac şefă de lucrări cu un salariu de o sută de dolari pe zi.

Aurelia: Aşa l-ai ademenit pe Şerban ca să-ţi vândă detergenţii?

Paul: Tu eşti *the best*, Aurelio, eşti mână de fier. Amândoi vom rupe lumea în două. În trei luni îţi cumpăr apartament cu cinci camere şi te muţi din prăpăditul ăla de cămin. Într-un an îţi fac vilă cu piscină şi te duc în Germania.

Aurelia: Urăsc Germania.

Paul: Aurelio, cumpăr blocul şi brăzdez ţara cu autostrăzi. Ne facem milionari în dolari.

Aurelia: Ce cumperi?

Paul: Cumpăr blocul de la boii ăştia. A luat-o la vale şi lasă în

urmă loc pentru autostradă. Uite, Aurelio! (arată terenul) Aici a fost blocul lui Şerban. Uite ce am dincoace! (arată roaba cu mere) Aur. Am aur, fetiţo!

Aurelia: Ai furat merele doamnei Simina!

Paul: Ascultă-mă, Aurelio! De când mă ştiu visez acelaşi coşmar: se face că intru într-o farmacie cu o reţetă. Farmacista îmi aşază medicamentele frumos pe tejghea şi îmi cere cinci lei. Atâta fac medicamentele mele, cinci lei. Mă caut prin buzunare, dar nu găsesc nici măcar o centimă. Încep să plâng, iar farmacista strigă la mine… Ştii cum strigă? „Eşti bătrân şi sărac, Tampa!" Aurelio, eu nu vreau să mor sărac şi bolnav.

Aurelia: Du-te la doctor.

Paul: Tu nu pricepi că te usuci lângă Şerban? Ai treizeci şi şase de ani şi te usuci, femeia lui Dumnezeu! Ce-ţi propun eu e trenul vieţii tale!

Aurelia (trage avionul): Bagă-ţi-l în cur!

Paul: Eşti o proastă, Aurelio! Fraţilor, nebuna asta ne blochează *busi*nessul. Trebuie să dăm foc avionului şi să eliberăm terenul. Aduceţi benzină!

(Agitaţie. Locatarii se reped la avion şi încearcă să-l răstoarne.)

Aurelia (luptându-se): Nu puneţi mâna! E prototip! Am dreptul la grevă! Ia-ţi labele de pe mine, cretinule!

(Un bărbat împrăştie benzină pe avion.)

Paul (aprinde o brichetă): Fraţilor, să terminăm o dată pentru totdeauna cu grevele şi să ne apucăm de muncă. (arată bandajul de la picior) Am fost împuşcat de amantul acestei nebune care se opune iniţiativei private. Sunt un erou anonim al capitalismului românesc. Am suferit destul. Să muncim ca nemţii! Viitorul e al nostru!

Aurelia (se urcă pe avion, către locatari): Vom convinge guvernul să finanţeze prototipul. Vom relansa producţia, vom face export… (Huiduieli. Către Paul.) Hai, curaj, ticălosule!

(Apare Suzy. Îl trage de-o parte pe Paul.)

Suzy: Am belit-o, s-a dus dracului aurul!

Paul: Ţi l-au furat ciorile, tâmpito!

Suzy (îi arată căldarea): Am vomat din greşeală în căldare şi uite ce-a ieşit!

Paul (bagă mâna în căldare): Ce dracu' sunt astea, floricele? Mi-ai furat aurul, curvo!

Suzy: Să-mi crape ochii dacă te mint! Am mâncat un măr şi n-am mai găsit niciun bănuţ de aur. Armata a oprit blocul. L-au priponit cu lanţurile de alte blocuri. Ciorile tale au aruncat lopeţile şi au fugit…

(Apare Frosin.)

Frosin: Ne-a înşelat, ne-a furat pe faţă! (Arată locatarilor nişte flori în căuşul palmelor.) Nu e aur, e zarzavat! (către Paul) Vreau garsoniera înapoi! Poliţia! Poliţia!

(Locatarii se năpustesc asupra lui Paul.)

Locatarul 3: Huooo! Escrocule! Poliţia! Să vină Poliţia!

Paul (retrăgându-se): Fraţilor, trebuie să verificăm situaţia la faţa locului. Am semnat contractul, primarul a săvârşit o ilegalitate oprind blocul, îl dau în judecată! Dau în judecată şi armata! (Ia registrul şi fuge.)

Frosin: Puneţi mâna pe escroc! Nu-l lăsa, şo pe el!

(Busculadă. Câţiva locatari o iau la bătaie pe Suzy. Florile se risipesc.)

Suzy: De ce dai, băi guţane? Să dai în mă-ta! (Reuşeşte să scape şi fuge.) Paule! Aşteaptă-mă, Paule!

(Locatarii pornesc după Suzy şi Paul. Aurelia coboară, apucă frânghia şi trage avionul. Apare Şerban.)

Şerban (precaut): Aurelia!

Aurelia: Şerban! (Îl îmbrăţişează şi-l sărută.) Ce-i cu tine, Şerban?

Şerban: Mă duc la mama. Unde e blocul meu?

Aurelia: Doamna Simina e furioasă pentru a-i înşelat-o şi ai pierdut casa.

Şerban: Mama o să mă ierte.

Aurelia: Trebuie să fugim, Şerban. Aici eşti în mare primejdie.

Şerban: Unde să fugim?

Aurelia: La Paris.

Şerban (o îmbrăţişează): Aurelia, eşti o… o visătoare.

Aurelia: Mă iubeşti?

Şerban: Te iubesc, Aurelia. Părul tău miroase a mere? Părul tău miroase a mere, Aurelia!

Aurelia: Sunt însărcinată.

Şerban: Cu cine? Cu mine? Atunci, în lift?

Aurelia: Ce contează! Fugim la Paris!

Şerban: De ce să fugim?

Aurelia: Pentru că aici suntem nişte rataţi! Acolo mai avem o şansă.

Şerban: Cum să fugim? Cu ce bani o să ne întreţinem? Mama are o pensie, tu eşti şomeră, eu… eu am împuşcat oameni.

Aurelia: Nu mă lăsa, Şerbane!

Şerban: Mama, mama nu poate să doarmă în aceeaşi cameră cu noi. Nu e momentul să ai un copil, Aurelia.

Aurelia: Taci! Nu-mi cere să renunţ! E pentru prima dată când vreau ceva simplu, omenesc, ceva care mi se cuvine.

Şerban: Vrei să mă umileşti în faţa mamei? Vrei s-o umileşti şi pe ea? Vrei să dormim toţi patru într-un pat? Destul m-ai umilit cu… cu dragostea ta înţelegătoare, cu… cu libidoul tău de fată bătrână!

Aurelia: Şerban!

Şerban: Crezi că nu te-am văzut cum chicoteai cu Paul?

Aurelia: M-ai urmărit şi nu m-ai apărat?

Şerban: Nu vrea să fiu umilit din cauza ta.

(Aurelia urcă în cabina avionului.)

Şerban: Ce faci? Unde pleci?

Aurelia: Nu mă atinge! Du-te la mama ta! Du-te şi dormi cu ea, să te mângâie, să te adoarmă, să fii fericit!

(Şerban o ameninţă cu pistolul. Aurelia porneşte motorul.)

Şerban: Să-l dai afară! Să nu ne chinuim! Nu avem condiţii!

(Avionul decolează pe verticală. Şerban trage, dar pistolul nu percutează.)

Şerban: Aurelia! Te iubesc, Aurelia! (Cade în genunchi şi plânge. Găseşte în ţărână o floare pe care o miroase.) Miroase ca părul tău, Aurelia. Părul tău miroase a mere şi floarea asta miroase ca părul tău. (Descoperă florile risipite şi începe să le adune în căldare.)

Scena 4

În garsoniera familiei Boriga arde o lumânare. Totuşi, în absenţa curentului electric, televizorul funcţionează pe un post muzical. Rădăcina de măr a crescut deasupra divanului. Simina vine din bucătărie, aşază pe masă două farfurii, tacâmurile şi taie pâinea.

Vocea crainicului TV: Guvernul a dispus formarea unui comitet militar de urgenţă care va supraveghea traversarea ţării noastre a gloanţelor de calibru 7, 52 milimetri. Sateliţii ruseşti au confirmat faptul că gloanţele se deplasează la joasă înălţime spre oraşul nostru. Comitetul de urgenţă a ordonat unităţilor militare şi pompierilor să

intre în stare de alertă. Ştiri interne: Reamintim că peste aproximativ o oră şi jumătate vom transmite…

Simina (acoperind vocea crainicului): În direct, din Piaţa Centrală, duelul agentului de vânzări Şerban Boriga… (Închide televizorul.) Puiu o să vă bată pe toţi. (Se duce în bucătărie. Revine cu o oală şi un polonic.)

(Sună soneria.)

Simina: Tu eşti, Puiule? (Se duce la uşă.) Puiu?

Şerban: Stimată doamnă, am pentru locuinţa dumneavoastră o senzaţională ofertă: flori de măr naturale care înlocuiesc cu succes dezodorizantele clasice.

Simina: Flori de măr pe vremea asta? Dragă, nu vezi că afară e toamnă?

Şerban: Doar zece flori de măr pot menţine în apartament o atmosferă proaspătă timp de o lună.

Simina: N-am nevoie. Eu am o rădăcină de măr.

Şerban: Rădăcina favorizează apariţia gândacilor. Florile noastre sunt perfect igienice. Permiteţi-mi să vă prezint un mic test.

Simina (deschide uşa): Ia să vedem, dragă, ce prostii ai de vânzare?

(Şerban ţine în mână o căldare plină cu flori de măr. Simina şi Şerban se privesc ca doi străini. Niciun gest sau o privire nu trebuie să trădeze cine sunt.)

Şerban: Vă mulţumesc pentru şansa acordată. Aveţi o casă minunată, dar miroase a ulei încins.

Simina: Am prăjit nişte cârnaţi la spirtieră. Hai, fă testul că trebuie să sosească fiul meu. Puiu e vânzător de detergenţi. N-o să fie prea încântat dacă te prinde că-i faci concurenţă.

Şerban: E un produs mai ieftin şi mai eficace decât dezodorizantele obişnuite. Să-l supunem testului. (Îşi umple palmele cu flori şi le împrăştie prin încăpere.) În mai puţin de cinci minute veţi constata efectul.

Simina: Miroase bine. Mai bine decât detergenţii lui Puiu.

Şerban: V-am spus, e natural. Nu atacă ochii şi pielea.

Simina (îşi freacă obrajii cu o floare): Ce natural!

Şerban: Îmi permiteţi să vă ajut? (O atinge cu o floare pe gât, pe braţe şi pe piept.)

Simina: Niciodată nu am avut un asemenea parfum.

Şerban (frecându-i picioarele): Revigorează epiderma.

Simina (ameţită, se întinde pe divan): De ziua mea, Puiu mă trage de urechi şi îmi duce gunoiul. Nu-i trece prin cap să-mi dăruiască un parfum.

Şerban (se întinde lângă Simina şi continuă s-o mângâie cu flori): Mama mea nu suportă aceste flori, zice că miros a detergent ieftin.

Simina: Puiu e un prost.

Şerban: Mama mea e o curvă.

Simina: I-am oferit toate condiţiile ca să înveţe, să ajungă om cu maşină şi familie.

Şerban: S-a culcat cu profesorul meu de socialism ca să mă treacă clasa.

Simina: Mi-a ipotecat casa.

Şerban: Mi-a spus că tata a murit ca un erou pe şantierele ţării.

Simina: Puiu m-a minţit.

Şerban: Mama mea m-a minţit.

Simina: Puiu nu se mai întoarce. Prostia l-a omorât.

Şerban: Nu mă mai duc la mama mea. Minciuna a ucis-o.

Simina: Am să te învăţ să te fereşti de oamenii răi, care vor să te batjocorească, să trăieşti mândru şi demn, am să te învăţ cum să ajungi cel mai puternic bărbat din lume. Vrei să fii băiatul meu?

Şerban: Vreau, dar să nu mă minţi, pentru că nici eu n-o să te mint.

Simina: Te iubesc, fiule!

Şerban: Te iubesc, mamă!

(Simina şi Şerban se sărută.)

Simina: Tu eşti Puiu.

Şerban: Tu eşti mama mea.

Simina: Ţi-e foame, Puiule. Hai, aşază-te aici şi mănâncă. (Îi pune ciorba în farfurie.) Povesteşte-mi ce-ai făcut azi.

Şerban: Am muncit.

Simina: Bravo, Puiule.

Şerban: Şi am cunoscut o fată.

Simina: O fată? Cum o cheamă?

Şerban: Suzy. E frumoasă.

Simina: Unde munceşte?

Şerban: E curvă pe şoseaua de centură.

Simina: Să mi-o prezinți pe frumoasa ta.

Șerban: Nu pot. E hoață.

Simina: Bine că mi-ai spus. Să n-o prind aici că-mi fură casa și mă trimite la azil.

(Tăcere.)

Simina: Puiule, tu ai ceva pe suflet și nu vrei să-mi spui.

Șerban: Am împușcat pe toți oamenii care m-au umilit.

Simina: Bravo, Puiule! Să nu te lași călcat în picioare.

Șerban (îi arată pistolul): Cu ăsta i-am împușcat, mamă!

Simina: Ești puternic, Puiule. Sunt mama celui mai puternic bărbat din lume.

(Simina îi pune în farfurie un cârnat. Șerban mănâncă.)

Șerban: Și tu ce-ai făcut astăzi, mamă?

Simina: I-am gonit pe toți oamenii care au vrut să-mi fure casa.

Șerban: Excelent, mamă!

Simina (arată rădăcina ruptă): Cu asta i-am gonit, Puiule!

Șerban: Ești puternică, mamă. Sunt fiul celei mai puternice femei din lume.

(Tăcere.)

Șerban: Mamă, tu îmi ascunzi ceva?

Simina: Trebuie să te duci la duel.

Șerban: La duel? De ce?

Simina: Ca să-mi aperi onoarea.

Șerban: Și cu cine trebuie să mă duelez?

Simina: Cu tatăl tău.

Șerban: Cine este tatăl meu?

Simina: Un erou.

Șerban: Este cumva un erou care a construit hidrocentrale?

Simina: Nu.

Șerban: Bine, mamă, am să lupt pentru tine.

Simina: Ah, ce băiat ascultător. Să-ți calc o cămașă albă și costumul, să vadă lumea că am avut grijă de tine. Descalță-te, să-ți lustruiesc pantofii!

Șerban: Mamă, tu te-ai culcat și cu alți bărbați în afară de tata?

Simina: Da.

Șerban: Bine, mamă, lustruiește-mi pantofii ca să mă duc la duel.

Simina: Puiule, te rog să nu mă faci de râs. Șterge farfuria cu pâine! Așa. Acum trebuie să te odihnești până la duel. Aici, pe divan

dormi cel mai bine. Odihneşte-te, Puiule.

(Şerban se întinde pe divan. Simina îl veghează.)

Şerban (se joacă cu un fir de rădăcină, ca un copil): Ce-i asta, mamă?

Simina: E o rădăcină de măr.

Şerban: Şi la ce foloseşte?

Simina: Rădăcina absoarbe apa şi seva ca să crească tulpina, frunzele şi să înflorească florile pe care le vinzi tu.

Şerban: Absoarbe viaţa, nu-i aşa?

Simina: Absoarbe o viaţă ca să dea naştere la altă viaţă. Hai, dormi, îngeraşule! Dormi şi mama o să-ţi lustruiască pantofii. Na-ni, na-ni, puiu, mă-mii…

(Şerban adoarme. Simina lustruieşte pistolul cu o cârpă de vase.)

Scena 5

Pe terasa luminată de un reflector obosit s-au strâns locatarii blocului, reporteri, soldaţi şi operatori de televiziune. Printre ei se strecoară Paul şi Suzy. Conflictul cu locatarii pare stins pentru moment. În mijlocul terasei, Ioniţă se agită, verificând ca lucrurile, numai de el ştiute, să fie în ordine. În aer pluteşte emoţia zorilor.

Operatorul TV: Dacă nu vine într-un sfert de oră, îmi cade generatorul şi ies din emisie. Trebuie să filmez şi trecerea gloanţelor.

Ioniţă: O să vină, aveţi răbdare.

Frosin: Stăm aici ca proştii.

Paul: Aşa vă trebuie dacă nu mi-aţi vândut blocul.

Suzy: Proştilor!

(Fluierături, huiduieli, locatarii vor să pună mâna pe Paul şi Suzy, dar soldaţii îi protejează.)

Paul: Îl dau în judecată pe primar pentru că nu a respectat contractul! Vreau despăgubiri!

Frosin: Ticălosule!

Paul (sare la bătaie): De ce mă faci ticălos, băi meclă băşinoasă?

(Fluierături şi îmbrânceli.)

Suzy (către Frosin): Guţane, vino să ţi-o tragem în trompă dacă ai sânge în pix!

Paul: Ei, drăcia dracului! În ţara asta toată lumea te face ticălos dacă eşti capitalist. (către locatari) Băi, fraierilor, nu meritaţi să vă construiesc capitalismul!

Ioniță: Vă rog, vă rog să vă liniștiți, e un moment dramatic.

Paul: Ce dramatic, moșule? Nu vezi că stăm aici ca proștii? Nici măcar un pariu nu putem să facem. Ce fel de duel e ăsta fără pariuri?

Suzy: Pariez un dolar pe Șerban Boriga!

Ioniță: Nu aveți voie. Pariul e o profanare.

Paul: Ba nu e nicio profanare! Acolo unde se pun pariuri înseamnă că e capitalism și democrație. Și în Germania se pun pariuri. Merg și eu cu zece dolari pe Șerban.

Ioniță: E o problemă de conștiință. Nu puteți să faceți asta!

Suzy: Care te bagi, guțane?

Frosin: Cinci dolari pe Șerban Boriga!

Ioniță: E imoral să denaturăm șansa de a repara greșelile trecutului nostru.

Paul: Moșule, parcă Ioniță zici că te cheamă… Ioniță, sincer îți spun, mă doare în cur, ca de altfel pe toți cei prezenți aici, de reparatul trecutului. Viitorul, moșule, ăsta-i *busi*nessul nostru, ascultă-mă pe mine. Suzy, deschide pariurile!

(Suzy este asaltată de oameni care pariază pe Șerban: „Doi dolari pe Boriga! Un dolar pe Boriga! Pe Șerban cinci dolari…")

Ioniță: Vă rog să vă abțineți! O să ne vadă Uniunea Europeană.

Paul: Lasă, moșule, că și Uniunea face pariuri! Trăiască Uniunea Europeană! (către un soldat) Te bagi, cătană?

Soldatul: N-am valută.

Paul: Îți schimb la cursul zilei, generale! Suzy, schimbă cinci parai! Trăiască armata română care ne apără de gloanțele rușilor!

(Din ce în ce mai mulți oameni se îngrămădesc să parieze. Agitație.)

Paul (către Suzy): Cât ai strâns?

Suzy: Puțin.

Paul: Bagă mare! (spre oameni) Pariez o mie de dolari pe Șerbaaan Borigaaa! O mie de dolari!

Suzy: Și eu pariez pe Boriga, zis și *Terminator*! Este neînvins la dueluri! Are o sculă de basculă care omoară fără gloanțe. Vino, guțane, și pariază pe *Terminator*!

Ioniță: Vă rog, istoria ne va judeca acest gest necugetat.

Paul (către operatorul TV): Șefule, bagă un prim-plan în direct! (Se așază în fața camerei TV.) Merge banda?… Români, fac un apel! Sunt Paul Tampa, om de afaceri român, și am pariat două mii de dolari,

ba nu, cinci mii de dolari pe prietenul meu, irezistibilul Şerban Borigaaa! M-am duelat cu el şi uitaţi-vă ce tare e! (Arată piciorul rănit.)

Ioniţă (intră în cadru): E o problemă de conştiinţă…

Paul (îmbrâncindu-l): Pleacă dracului cu conştiinţa! (Arată un telefon mobil.) Români, pariaţi pe Boriga la numărul de telefon…

Suzy: Paule, Paule, toţi guţanii pariază pe Şerban!

Paul: Nu vezi dragă că dau interviuri? Du-te la muncă! (către operator) Reiau! Români, pariaţi pe… (Suzy insistă.) Ce vrei, dragă?

Suzy: Cu cine se bate Şerban?

Paul (către operator): Cu cine se bate Şerban?

Operatorul TV: Lasă-mă, nene, că-mi cade generatorul.

Paul (către reporter): Cu cine se bate, dom'le?

Reporterul (răsfoind un carneţel): În program nu scrie cu cine.

Suzy: Pariem pe celălalt şi le luăm banii.

Paul (către Ioniţă): Ascultă, moşule, cu cine se duelează Şerban?

Ioniţă: Cu istoria.

Suzy: Pariez cinci mii de dolari pe istoria care se duelează cu*âermin ator*!

Paul (agresiv): Moşule, să nu-ţi baţi joc de mine că te arunc de pe bloc!

Simina: Ioniţă!

(Simina îl ţine de mână pe Şerban care priveşte buimac agitaţia de pe terasă.)

Paul: Hai, băi, Şerbane! Pe unde dracului ai umblat? Cade generatorul şi ieşim dracului din emisie!

Simina: Ai grijă, Puiule, să nu mă faci de râs. (Îl îmbrăţişează, apoi se ascunde printre oameni.)

Paul (complice): Ţi-am ridicat cota cât am putut. Ai zece la sută dacă pierzi. Să nu-mi faci figuri, auzi? (Îi arată piciorul rănit.) Ţine minte, Şerbane, te-am iertat. (Îi ridică mâna.) Şerbaaan Borigaaa!

(Aplauze şi încurajări.)

Suzy: Să-l faci sită, *Terminator*! (îl sărută) Te iubesc, scule!

(Paul şi Suzy se retrag. Şerban rămâne singur, în mijlocul terasei, cu pistolul în mână. Linişte.)

Ioniţă: Întoarce-te şi urmează numărătoarea până la zece.

Operatorul TV: În două minute cade generatorul.

Ioniţă: Unu, doi, trei…

(Şerban păşeşte până la zece. Se întoarce, ţinteşte înainte, gata

să apese pe trăgaci, dar nu descoperă vreun adversar.)

Şerban: Tată? Tată? (spre oameni) Unde e tatăl meu? Trebuie să mă duelez cu tatăl meu! Mamă, unde e tata?

Suzy: Cu istoria trebuie să te cafteşti, *Terminator*!

Şerban: Mă umiliţi! Iarăşi mă umiliţi! (arunca pistolul) Nu mai lupt cu nimeni! Nu mai vreau să lupt!

Ioniţă (ia pistolul): Iartă-mă, Şerbane. (Leşină.)

(Lumina se stinge brusc.)

Ioniţă: Grigore! Unde eşti, Grigore?

(Se aude o tuse din rărunchi.)

Ioniţă: Grigore?

(Apare silueta lui Grigore. Ţine în mână sabia.)

Grigore: Mai eşti constipat, Ioniţă?

Ioniţă: Am mâncat un măr…

Grigore: Mi-au ascuns-o pe Simina. Trebuie s-o găsesc, s-o eliberez şi să fugim.

Ioniţă: De ce nu fugi singur? Prima dată ai fugit fără să-ţi pese de ea, de copil. O să am eu grijă de ei. Fugi, Grigore!

Grigore: Simina e însărcinată? De unde ştii? E copilul tău? Unde e Simina?

Ioniţă: Fugi şi uită-ne! (îl ameninţă cu pistolul) Partidul m-a însărcinat să te împuşc. O să le spun tovarăşilor că mi-ai scăpat.

Grigore: Te-au trimis să te duelezi cu mine. Eşti unealta Securităţii, Ioniţă!

Ioniţă: Sabia ta e o iluzie. E invenţia lui Branea, şeful nostru de promoţie.

Grigore (îl atacă): Retează-i capul! Taie-i beregata! Arde-l la coaie! Scoate-i maţele, trădătorului! (Îl răneşte în burtă.)

Ioniţă: Iartă-mă, Grigore!

(Se aud mai multe împuşcături. Sabia se topeşte în beznă.)

Vocea lui Ioniţă: Tovarăşe Branea, am îndeplinit misiunea încredinţată de partid. Vă înapoiez pe semnătură pistolul. Trăiască Republica Populară România!

(Linişte. Se ivesc zorile. În mijlocul terasei, Şerban se clatină, ţinându-se de burtă. În celălalt capăt, Ioniţă se trezeşte din leşin, fără pistol.)

Soldatul: Alarmă! Alarmă! Vin gloanţele!

(Soldaţii iau poziţii de luptă, cu armele îndreptate spre cer.

Panică printre locatari.)

Reporterul: L-au nimerit pe Şerban! (către operatori) Filmaţi! Filmaţi!

Simina (se repede la Şerban): Puiule! Puiule!

Şerban (se prăbuşeşte): Mă doare burta, mamă.

Ioniţă (spre oameni): Am mărturisit! Am mărturisit păcatul! Eu l-am împuşcat pe Grigore Boriga! Iertaţi-mă! Vă rog să mă iertaţi!

Suzy: Salvarea! Chemaţi Salvarea!

Şerban: Mă doare burta de patru ani, mamă.

Suzy (către Simina): A fost la şase medici, dar niciunul nu i-a găsit boala.

Simina: Puiule, dragă! Puiule, de ce nu mi-ai spus că te doare?

Şerban: Mă doare şi nu ştiu ce să fac.

Ioniţă: Sunt liber! Am mărturisit păcatul!

Paul: Du-te dracului cu păcatul tău!

Ioniţă (arată o cicatrice pe burtă): Uite aici m-a înjunghiat Grigore! (se palpează) Mă doare, mă doare pentru că am mărturisit.

Paul: Cine-i Grigore?

Şerban: Grigore e tatăl meu.

Simina: Puiule! Tatăl tău a fost un erou. Şi tu eşti un erou, Puiule!

Şerban: M-ai minţit, mamă, nu mai sunt fiul tău. (Moare.)

Soldatul: S-au rupt lanţurile! Alarmă! A pornit blocul!

(Oamenii fug spre ieşirea terasei.)

Ioniţă (spre cer): Mulţumesc, Grigore!

Paul: Cumpăr blocul! Cumpăr blocul cu banii jos!

Reporterul (în faţa camerei TV): Agentul comercial Şerban Boriga a fost lovit mortal de stolul de gloanţe care traversa oraşul nostru…

Ioniţă (intră în cadru): Am mărturisit crima! Sunt liber!

Suzy (îmbrâncindu-i pe cei doi): Istoria a câştigat duelul cu Şerban Boriga. Eu am pariat pe istorie şi am luat toţi banii. V-am tras-o, guţanilor!

Scena 6

Garsoniera familiei Boriga arată ca o magazie în care sunt înghesuite mături, cârpe, ligheane, tot felul de cutii de detergenţi, perii şi alte obiecte pentru curăţeniei. Doar rădăcina de măr, care acoperă jumătate din încăpere, divanul şi masa amintesc de vechea locuinţă.

Din vecini se aud nişte bocănituri puternice. Intră Suzy ca o furtună.

Suzy: Paule! Doamna Simina! (Intră în baie şi în bucătărie, apoi iese pe balcon. Priveşte orizontul.) Paule! (Revine în cameră şi iese.)

(După câteva clipe, intră Simina ducând o căldare, un teu şi o mătură. Le aruncă şi se trânteşte pe divan. Îşi freacă picioarele. Intră Paul. Fumează trabuc şi de gât îi atârnă un binoclu.)

Paul: Du-te la etajul unu să ştergi mizeria ciorilor. Au chefuit toată noaptea şi spre dimineaţă s-au bătut. E sânge pe hol şi pe toţi pereţii.

Simina: Bună dimineaţa, bădărane!

Paul: Mamaie, nu mă enerva la ora asta, că n-am închis un ochi toată noaptea. Au vrut să-mi bage cuţitul în burtă când am încercat să-i liniştesc. O să vadă ei când vom ajunge. Două mii de parai o să le cer, tu-le muma n cur de ciori!

Simina: N-o să ajungem nicăieri. De două sute şaisprezece zile ne mişcăm ca melcul fără nicio ţintă.

Paul: Şi eu cu ce sunt vinovat? Vrei să ies afară şi să împing ditamai blocul să meargă mai repede? Înaintăm cu 500 de metri pe oră. Mai bine fă o cruce mare să nu ne oprim dracului în câmpul ăsta nenorocit. Hai, du-te la muncă!

Simina: Mă dor picioarele. De la patru dimineaţa şterg şi spăl prin tot blocul.

Paul: Mamaie, dacă nu faci curăţenie, o să dea holera peste noi şi nicio ţară civilizată n-o să ne primească.

Simina: Degeaba spăl. Peste tot sunt gândaci, râme şi viermi, ne trebuie prafuri ca să-i stârpim. Spune-i nebunului de Ioniţă să nu mai bată în ţevi că îmi plesneşte capul de durere!

Paul: Lasă-l să-şi facă damblaua. Vrea omul să facă centrală termică, să facă. O să avem apă caldă la robinet, nu va mai fi nevoie să ieşim din bloc, să căutăm un râu sau o fântână.

Simina: M-am săturat. Nu trebuia să mă iau după tine, să-mi părăsesc ţara.

Paul: Ţi-am spus de la început să-mi vinzi garsoniera. La ora asta, la azil, erai servită cu ceai şi cacao ca o prinţesă. Te rog, doamnă Simina, la etajul unu dai cu feşteleul un sfert de oră, să vadă clienţii noştri că le asigurăm condiţii ireproşabile de călătorie.

Simina: Eu renunţ. Să-mi dai banii pe casă şi rămân pe câmp. Poate mă va găsi cineva să mă trimită în ţară.

Paul: Nu pot, n-am lichidităţi. Aşteaptă să ajungem şi facem *busi*nessul.

Simina: Ţi-am spălat blocul mai ceva ca pe o farmacie, iar tu drept mulţumire mi-a vândut televizorul. Să-mi dai banii, ticălosule, că m-am săturat!

(Apare Suzy.)

Suzy: Te caut de un ceas, Paule. Iar ai fost la curvele alea de moldovence?

Paul: Am făcut ordine şi curăţenie în bloc.

Suzy (îl trage pe balcon): Uită-te acolo! E ceva baban, baban de tot!

Paul (priveşte prin balcon): Nu văd nimic.

Suzy: Acolo, chiorule!

Paul: Oraş? E un oraş!

Simina (după ei): Aiureli, vă păcăleşte Ioniţă cu vârtejurile lui.

Suzy (îi smulge binoclul şi priveşte): E un oraş baban! Oraş cât cuprinde!

Paul: Am ajuns! (o îmbrăţişează pe Suzy) Am ajuns! (o îmbrăţişează pe Simina) Am ajuns!

Simina: Să nu fi ajuns în Siberia.

Paul: Cum să ajungem acolo, dacă am mers tot spre Vest? (ţopăie în garsonieră) Am ajuns! Am ajuns!

Suzy: Azi-noapte m-au trezit şobolanii care săreau pe fereastră.

Simina: Asta înseamnă că ne scufundăm.

Suzy: Ba nu, adulmecaseră oraşul şi se duceau la gunoaie. Să mergem în oraş!

Paul: Unde fugi, proasto? Trebuie să încasăm dolarii de la clienţi! Calm, calm, calm… Ţine minte: două mii de la ciori, o mie de la ruşi şi ucraineni, cinci sute de la asiatici şi două sute de la fraţii noştri moldoveni. Stimaţi clienţi, blocul nostru a ajuns la destinaţie. Vă solicităm achitarea călătoriei. Ha! Ha! Ha! Hai s-o luăm de la parter, să strângem paraii!

Simina (pe balcon): S-a oprit blocul!

(Paul şi Suzy revin pe balcon.)

Suzy: S-a oprit. Ce facem, Paule?

Paul: Ţinem la preţ. I-am adus cât am putut de aproape de Occident. Doar nu ne-am angajat să-i parcăm la Grande Hotel, în buricul Berlinului.

Simina: Parcă vine ceva spre noi.

Paul (priveşte prin binoclu): Sunt oameni în uniforme.

Simina: Vine armata! Eu nu mă mişc din casa mea!

Paul: Uniforme de jandarmi. Sunt jandarmii!

Suzy: De unde ştii?

Paul: Din cultura mea generală, proasto! Sunt francezi! Am ajuns în Franţa! Ura! Vin francezii! *Allez la France*! *Vive la France*! strigă, curvă! *Vive la France*!

Suzy: De ce să strig?

Paul: Pentru că am ajuns la Paris! Suntem la periferia Parisului! Suntem oameni făcuţi! *Vive la France*!

Suzy: V-o pun la toţi, francezilor!

(Se aud sirenele poliţiei.)

Simina: Vor să mă evacueze cu poliţia!

Paul: *Allez la France*! *Bonjour Paris*, *bonjour parisiens*, *nous sommes les ambassadeurs de la Roumanie*!

Suzy: Ne atacă, Paule!

Paul: Strigă la ei că suntem ambasadori! *Je suis Paul Tampa*, *Romanian businessman*, *hello*, *brothers*! *I want working for you*!

Suzy: Fuck you, francezilor! Au spart geamurile de la intrare! Ne arestează, Paule!

(Bubuituri. Panică pe holurile blocului.)

Simina: Aici e casa mea, nu dau voie la nimeni să mă aresteze!

Suzy: Ne arestează pentru că n-avem vize.

Paul: Ambasadorii n-au nevoie de vize. Suntem oameni de afaceri care transportă într-un bloc plutitor turişti români la Paris. Am licenţă de transportator semnată de însuşi ministrul României. Francezii au încălcat drepturile omului şi Convenţia de la Geneva!

Simina: Du-te şi arată-le licenţa să ne lase în pace!

Paul: De ce să mă duc? (Se aşază pe divan.) Să vină ei la mine.

(În bloc de aud proteste, înjurături, fluierele jandarmilor, semn că „locatarii" sunt evacuaţi cu forţa. Bătăi violente în uşă.)

Suzy: E groasă, Paule!

Paul (către Simina): Fă-te că dormi! Eşti paralizată! Eşti moartă! (către Suzy) Tu boceşte lângă ea! Simina e mama noastră. Repede! (spre uşă) *Immédiatement*! *Nous avons un malade*. *My mother is dead*, *mister*!

(Simina se ascunde sub rădăcina de măr. Suzy se lungeşte pe

divan şi se preface bolnavă. Paul deschide uşa. Patru poliţişti năvălesc în garsonieră şi îi iau pe sus pe Paul şi pe Suzy.)

Paul: *Je suis businessman*! *Je suis ambassadeur*! Vă dau în judecată!

Suzy (îi scuipă, se zbate): Avem licenţă de transport, boilor! Ia mâna de pe mine, cioară! Ajutor!

(Poliţiştii îi scot pe cei doi din garsonieră. Operaţiunea continuă o vreme, apoi, încet-încet, se lasă o linişte deplină. Se aude soneria.)

Simina (iese de sub rădăcină): Cine e?

(Soneria continuă să sune.)

Simina (se apropie de uşă): Să ştii că nu deschid dacă nu-mi spui cine eşti.

(Soneria insistă.)

Simina (spre încăpere): Puiule, vino să vezi cine face pe misteriosul! (spre uşă) Vine fiul meu şi-o să te pună la punct, mutule.

Aurelia: Şerban e acasă?

Simina: Tu eşti, Aurelio? Puiu e la muncă. Vino mâine, poate ai noroc.

Aurelia: V-am adus prăjituri cu frişcă.

Simina (deschide uşa): Haide, intră.

(Aurelia ţine în braţe un copil în scutece şi o sacoşă.)

Aurelia: Săru' mâna, doamna Simina.

Simina: Ia să vedem, dragă, ce mi-ai adus? (Scoate din sacoşă diferite produse alimentare.)

(Aurelia priveşte uluită în jur.)

Simina: Ce de bunătăţi mi-ai adus, Aurelio! Şi şuncă, şi brânză, şi salam! Unde ziceai că te-ai angajat?

Aurelia: Prototipul meu a fost aprobat la fabrica din Lyon. Avionul va primi finanţare pentru producţia de serie. Peste câteva zile semnez contractul şi o să am bani să-mi cumpăr casa mea.

Simina: Prototipul ăsta nu-i serviciu serios. Uită-te la Puiu, toată ziua munceşte, e respectat, îmi plăteşte întreţinerea şi curentul.

Aurelia: Doamnă Simina, sunt eu, Aurelia! Locuiesc la Paris de mai bine de nouă luni. Dumneavoastră cum aţi ajuns aici? Cine v-a adus? Unde este Puiu?

Simina: Puiu trebuie să vină. O să fie obosit, n-o să aibă chef de plimbare.

(Aurelia lasă copilul pe divan şi smulge rădăcinile.)

Simina: Ce faci, fato, îmi rupi rădăcinile?

Aurelia: Amintirea asta urâtă îmi sperie copilul! V-a întunecat minţile. Din cauza ei habar n-aveţi pe ce lume trăiţi.

(Se aude soneria.)

Simina (fuge la uşă): Puiule! Aurelia îmi rupe rădăcinile pe care am numărat zilele de când… (Deschide uşa.)

Ioniţă: Avem apă caldă, Simina! (Copilul începe să plângă.) Cine plânge?

Simina: Cine plânge, Aurelio?

Aurelia: Trebuie să-l hrănesc pe Şerban.

Simina: Sigur, sigur, imediat pun masa şi mâncăm. (Fuge la bucătărie.)

Aurelia: Bună ziua, domnule Ioniţă.

Ioniţă: Bună, dragă Aurelia. (Descoperă rădăcinile aruncate prin cameră. Le adună.) S-au uscat. O să aprind focul cu ele la centrala termică. În seara asta vom avea apă caldă şi vom trăi mulţumiţi. Mulţumiţi, nu fericiţi.

(Aurelia alăptează copilul. Ioniţă se aşază la masă. Simina se întoarce cu tacâmurile şi farfuriile. Toţi desfac pachetele şi mănâncă.)

Epilog

Cabinetul medical din prima scenă. Doctorul se spală pe mâini. Pe birou sunt risipite mai multe radiografii. Cele două genţi ale lui Şerban sunt la locul lor. Intră asistenta.

Asistenta: Domnu' doctor, l-am dus pe Boriga la morgă, dar nu i-am găsit familia. Poliţia zice că adresa înscrisă pe buletinul său nu există.

Doctorul: Nu ştiu, nu-i treaba mea să-i caut adresa. Am făcut tot ce-am putut pentru Boriga. (Strânge radiografiile de pe birou.) L-am operat şi mi-am compromis cariera.

Asistenta: Sunteţi nevinovat, domnu' doctor. Cine a mai pomenit ca un om să trăiască atâta timp cu apendicele inflamat? Eu una, n-am văzut ca un pacient în comă să se zvârcolească timp de trei ore de parcă ar fi fost bântuit de diavol…

(Se aude o împuşcătură. Doctorul şi asistenta se sperie.)

Doctorul: Ce-a fost asta?

Asistenta (arată genţile): De acolo s-a auzit.

(Doctorul deschide o geantă. Un praf alb se risipeşte în cabinet.)

Doctorul (arată pistolul): Pune mâna, e cald.

Asistenta: Să anunţăm poliţia, domnu’ doctor. Boriga v-a minţit cu detergenţii lui. Uitaţi-vă câte droguri a ascuns…

Doctorul: Nu sunt droguri şi nici detergenţi. Miroase… miroase a mere.

(Nori albi plutesc în cabinet.)

— Cortina